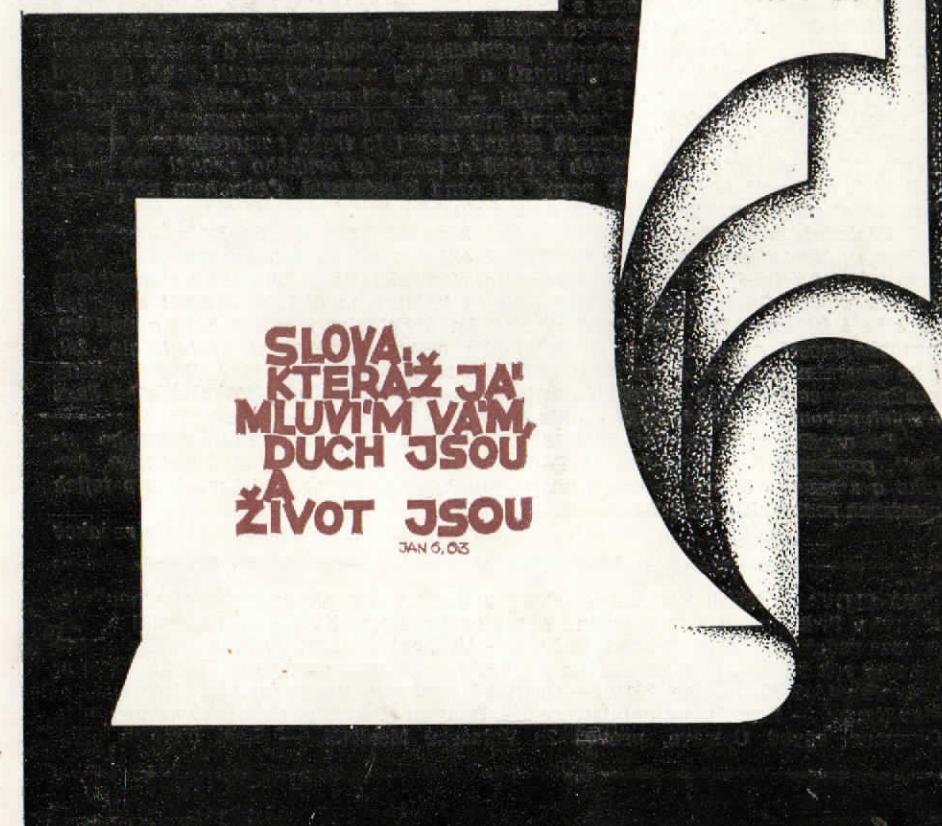

živé
SLOVA

1
1974

SLOVA,
KTERAŽ JA'
MLUVÍM VÁM,
DUCH JSOU
ŽIVOT JSOU
JAN 6, 03

Do nového roku . . .

Uplynulý rok nám přinesl mnoho vzácných zkušeností s Bohem a mnoho důvodů k vděčnosti. I v rozbořeném světě přinesl jisté uklidnění. Mír ve Vietnamu a zastavení palby na Středním východě jsou splněním přání a výsledkem neobvyklé mírové aktivity nejširších vrstev všech národů a pracujících mas. Jaká je to milost, když mír přebyvá na světě, v našich rodinách a v našich srdcích! Jaká to výsada žít v podmínkách radostné tvůrce a bujovatelské práce, jejíž ovoce slouží všem bez rozdílu!

Nás socialistický stát vykázal v uplynulém roce dobrou hospodářskou bilanci a všechni můžeme vyznat s vděčností, že jsme neměli v ničem nedostatku.

Je před námi nový rok. Není bez palčivých problémů v mezinárodní situaci. Je třeba se modlit a usilovat za mír ve světě – aby se JERUZALÉM stal vskutku místem Božího pokoje ve smyslu svého jména a také IZRAEL pravým bojovníkem Božím o Boží požehnání pro sebe a všecky národy po vzoru jím dodnes neuznánného MESIÁŠE – Pána Ježíše Krista. Vždyť Duch Kristův je duchem lásky, smíření a pokoj, Duchem, který přemáhá ne mečem, ale duchovními zbraněmi! Je třeba pamatovat v modlitbách na všecky naše blížní, zejména na v moci postavené, abychom i nadále okoušeli pokoj a porozumění pro nás posvěcený a pobožný život v Kristu Ježíši a evangelium Jeho mohlo nadále plnit své požehnané poslání (1Tm 2:1-3).

Leč ani naše pozemská vlast přes svůj hospodářský a politický vzestup není bez problémů. Každý rok v našem státě začíná 25 000 dětí žít jen s jedním rodičem a z nich plných 87 percent s matkou (Tvorba č. 1, str. 1 z 2. 1. 1974). Kolik psychických zranění, výchovných obtíží a problémů, kolik poruch sociálních vztahů! Kolik je kolem nás sobectví, požitkářství, bezohlednosti a prospěchářství! Kolik nervozity, neklidu, neštítklivosti a životní nespokojenosti! Jaký to úkol pro opravdového křestana a jeho rodinu – být „solí země“ a „světlem“ zejména v mezilidských vztazích, v pracovní morálce, duševní vyrovnanosti, v klidu, trpělivosti a ochotě – v projevech účinné lásky! Je třeba pamatovat na modlitbách právě na tento úkol Božích svědků a jeden za druhého prosit! Jak je to důležité, aby naši blížní takto poznávali cenu křestanství a abychom nebyli zahanbováni svými nevěřícími přáteli ve své službě lidem.

Poslední prosincové zasedání České národní rady se zabývalo tvorbou a ochranou životního prostředí a sídlištními exhalacemi, vznášejícími prášnosti, úbytkem vody a zelené přírody. Jak důležitá a závažná je to otázka též v alegorickém smyslu slova! Drahý bratře, sestro, jak ty bojuješ za čistotu ovzduší a zdravé prostředí kolem sebe? JAK čelíš nezdravým exhalacím morální bidy a úpalíku, nespokojenosti a sobectví a jejich vlivům nejen mezi svými přáteli, ale, žel, i ve vlastním osobním a rodinném životě a v životě svého sboru? Číháme pokání, posílajme zemědělcům koleno, pozdvívajme na všelikém místě všelikého času čistých rukou! Pán přijde jistě, rychle a brzy!

Do nového roku milosti Boží 1974 přejeme všem svým čtenářům mnoho milosti, povzbuzení a zmocnění od Pána k ochraně a budování požehnaného, čistého a zdravého životního prostředí na jejich pracovištích, ve sborech a v jejich vlastních rodinách (1Te 1:2-4)!

Vaše redakce

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kofínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tiskárna Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

„A toto, znajúc čas, že je už hodina, aby sme sa prebudili zo spánku a vstali, lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako bolo vtedy, keď sme uverili.“

Rimanom 13:11.

Duchovné prebudenie sa týka veriacich ľudí. Neobrátení sa musia znovaurodiť, lebo sú mŕtví v previneniac a hriechoch (Ef 2:1), a mŕtví sa nemôžu prebudiť. Len žijúci môže zaspäť a teda musí sa prebudiť zo spánku, aby znova chodil, pracoval a tak v pravom slova zmysle žil.

Ak chceme hovoriť o duchomnom prebudení, musíme si najprv objasniť, čo znamená „spánok“ v duchovnom zmysle a ako sa prejavuje.

Predovšetkým je to **ochladnutie lásky k Pánovi a tým súčasne aj k spoluuvákyupeným**. Láska a jej vrúcnosť je priamo závislá na svätom, oddelenom živote pre Pána. Nie je možné, aby ten, kto nežije svätym a Bohu milým životom, mohol Boha vrúcene milovať. To sa predsa vzájomne vylučuje. Ako sa môžeme k Bohu bližiť srdcom, keď nás svedomie obviňuje z prázdnego, alebo hriesného života! Ako sa môžeme dívať do očí Pána Ježíša, ktoré sú ako plameň ohňa a vidia, kto čo skrýva? Takýto stav srdca spôsobuje zármutok a pocit biedy, nepokoja. V takomto duchovnom stave nie je možné rozvinúť lásku k Pánovi a bližným. To, že pritom navštievujeme zhromaždenie alebo máme účasť na slávení pamiatky smrti Pána Ježíša, nestaci pre naše vnútorné uspokojenie. Ak sa má v našich srdciach Božia láska rozhojniť v plnej mieri, potom Duch svätý musí mať rozhodujúce právo v našom živote.

Ak je v zbere viacerých spiacich kresťanov, ktorých život nenasvedčuje, že by si „obliekli Pána Ježíša Krista“ (R 13:14), potom veľmi rýchlo vznikajú nedorozumenia, škriepky, závisť a pod. Celý zbor duchovne upadá do spánku. Neobrátení to veľmi rýchlo spozorujú. Oni veľmi dobre v živote veriaceho vystihnu, ako žije, ako úprimne to myslí s nasledovaním Krísta, či nie sú to len slová, povrchný záujem bez opravodlosti, či to nie je len formalizmus. A keď to zbadajú, potom nie sú žiadostiví Evanjelia. Ved' oni chcú a musia vidieť v nás život Kristov, a to v slovách a predovšetkým v činoch.

Spánok sa prehlbuje. **Začína sa objavovať duch svetý v živote, v rodinách** i v zbere výkúpených. Pripodobňovanie svetu sa prejavuje v obliekení, v snahu dosiahnuť vysokú životnú úroveň, v túžbe po mamone, v sýtení ducha svetskou kultúrou a pod. Potom sa už vyskytnú aj tie najväčšie a najsmutnejšie pády do hriechu, klamstvo, opilstvo, rozvod, atď. Či sme sa kedy nazdávali, že by až tak hlboko mohli padnúť veriaci ľudia?

A tak zbor postupne stratal misijného ducha a stal sa „nemocnicou“, kde sa neustále riešia „problémy“ tých, ktorí padli a žijú dalej v hriechu, ktorí sa nezastavili nad svojím stavom ani po vylúčení a strate plného obecenstva; musia sa prejednávať otázky rôznych výstrelkov, nedorozumení apod. A toto „liečenie“ zabere čas, energiu, stráca sa záujem slúžiť tomuto svetu, rozdávať lásku Božiu tým, ktorí ju tak potrebujú a na ňu čakajú.

Ak tieto príznaky prežívame, potom je na čase hovoriť o **nutnosti duchovného prebudenia**.

Prebudenie k obnoveniu duchovného života musí začať u jednotlivcov. Na to by sa mali zamerať naše modlitebné zhromaždenia. Modlime sa obvykle za „požehnanie“, akoby sme čakali ešte nejaký Boží zázrak v našom stredе! Úplne nám uniklo, že „Boh nás požehnal každým požehnaním duchovným v nebeských veciach v Kristovi“ (Ef 1:3)! My čakáme na nejaké ďalšie požehnanie, napríklad, že bez našho príčinenia sa naraz všetci prebudia zo spánku a rozhoria k opravdovému životu viery, lásky a nádeje, že sa naše zhromaždenia samy naplnia ľuďmi, ochotnými počúvať evanjelium, že naraz zmiznú nedorozumenia a všetky problémy a ani nemusíme vyznať nás hriech a dať veci do poriadku...?

Boh nás požehnal! To je skutočnosť! A to znamená, že nám dal všetky prostriedky k tomu, aby sme Jeho požehnanie v Kristu plne pocítili v našom živote. **Máme Božiu lásku**, rozliatú v srdciach a preto nicto takej veci, ktorú by sme pomocou Jebo lásky nemohli odpustiť! A skutočnosť? Dvaja veriaci ľudia nedokážu žiť vedľa seba!

Máme Božieho Ducha, ktorý chce byť pri tom, keď vydávame svedectvo, aby tieto slová mohol vložiť do srdca posluchačov. My však mlčime. On sám nebude hovoriť, keď my nechceme, On nebude pozývať, keď my sme ľahostajní k evanjelizácii.

Máme Božiu vieru, aby sme premáhali svetské žiadosti (J 5:4), ale my chodíme podľa videnia, a nie podľa viery. Ak sami nechceme bojať a vítať proti pokuseniam, On nás neprinúti, On neurobí „zázrak“ s nami, lebo sme slobodní!

Máme voľný prístup k Bohu, aby sme silou modlitby zmenili seba a svoje okolie. Ale my sa nevieme modliť a často nemáme ani čas a chut k modlitbám. Naše modlitebné zhromaždenia sú poloprázdne.

Iste nie je treba ďalej v tomto pokračovať. Uvedomujeme si sami, **predovšetkým sami**, že sa potrebujeme v mnohých veciach zmeniť, prebudíť! Podívajme sa na príkladoch starozákoných mužov, čo to znamená duchovné prebudenie.

A b r a h a m opustil pozície v zasľubenej zemi a sám, bez Božieho pokynu odišiel dolu, do Egypta. Tam nemohol Bohu postaviť oltár. Následky pobytu v Egypte znášal on a jeho potomstvo za celú dobu pobytu na zemi (Hagar, Izmael). Až keď sa navrátil na miesto, z ktorého odišiel do Egypta, mohol sa mu Boh opäť ukázať.

Návrat – to je pokánie, to je cesta duchovného prebudenia. V dopisoch malo-azijským zborom Pán Ježiš trikrát vyžíva cele žbory k pokániu (J 2:5; 16; 3:3). Pokánie neznamená v niekoľkých minutách modlitby vyznať Bohu hriech a prosiť Ho o novú milosť. **Pokánie je zmena zmýšľania**, obrat života, pevné rozhodnutie. A to každý musí urobiť sám, pod mocou a pôsobením Božieho Ducha. Pokánie znamená zápas, boj s mocou zla v samom sebe a je vyjadrené slovami: „zložme tedy skutky temnosti“ (R 13:12).

Pokánie urobil **Jonáš** v bruchu veľkej ryby. Jeho životná prihoda je tiež názorným obrazom spánku a prebudenia sa. **Spánok znamená aj útek od služby a zodpovednosti, ktorú nám zveril Boh!** Jonáš nežil hrievnym životom, mohol mať dokonca i „biblické podklady“ pre svoje námitky kázať v pohanskom meste Nineve. A predsa, neposlušnosť Božieho slova, i keď by sme ju chceli akokoľvek dokumentovať a mali pre ňu desiatky výhovoriek, znamená súd, ako to bolo i pri Jonášovi. Cítajme si knihu proroka Jonáša 2:3–10 a premietnime seba do jeho situácie. Potom porozumieme, čo je to pokánie!

Duchovné prebudenie znamená zmenu života. **L o t**, ktorý postupne posunoval svoje stany až k Sodome, stratil pozície Hebreja (t. j. oddeleného, spoza vody) a stal sa „domácom“ v Sodome. Keby nie Božia milosť, bol by s celou rodinou zahnul spolu so Sodomou. Pre neho prebudenie znamenalo opustenie Sodomy a trvalý život mimo nej, na novom mieste.

Pre duchovné prebudenie musia byť pripravené srdcia. Ony sú však u mnohých ako suchá, tvrdá zem, ktorá nepríjima semeno Božieho slova. Také srdce musí byť „zorané“, zmäkčené, skrúšené, aby bolo hotové prijať Božie slovo. Čo to znamená?

Rozorať srdce je možné predovšetkým hlbockým **sebaskúšaním** pred tvárou Pána. Nájdime si čas v tichosti a samote pred Pánom, a pozorujme seba, prejavy svojho života, pohnútky, opravdovosť, či nerobíme niečo bez lásky, len zo zotrvačnosti, alebo len preto, aby sme neboli predmetom kritiky či zájmu druhých. Málo sa medzi nami zdôrazňuje hlboke sústredenie na kolenách, opravdový zápas modlitby, ako to robieval Pán Ježiš. My obvykle na to nemáme čas, alebo „komôrku“. V našich hlučných bytoch a mestách nastáva chvíľa kludu až v pokročilej noci. Ale bez tohto stíšenia nepoznáme tajomstvo „rozoraného srdca“, pripraveného pre sťabu. V tomto sebaskúšaní odkrývame svoje vnútro pred Bohom. On ho aj tak vidí, ale ide o to, aby sme mu ho **my odkryli** a odsúdili tak seba v Jego svetle! Návodom nám je 1. Jana 1:5–10. Musíme Bohu všetko **vyznať**, nestáči globálne, súhrne povedať: „Ty vidiš, aký som, odpust mi to, Pane!“ To nie je „vyznávanie hriechov“, ako si to On praje. Keby dieťa prisko k otcovi so slovami: „Vieš, ja som zlý, odpust mi to“, čo by na to otec? „Tak mi pekne porozprávaj, čo všetko si urobil! Ja chcem vedieť, či si správne poznal, v čom hrešíš, čo robiš zle a aby si to odsúdil, aby si sa stotožnil so mnou, že je to zlý!“ Inak sme v nebezpečí, že budeme vedieť o tom, či onom čine, že je zlý, ale pretože ho nemusíme vyznať (podľa našej predstavy) Bohu, vykóname ho ľahšie.

Ale nielen zlé, hrievne skutky je treba odsúdiť pred Božou tvárou. Hriechom je tiež mrhanie času, nečinnosť, nevyužívanie duchovných darov. Keby sme mali verejne výčisťi, kolko času sme z celého týždňa venovali Bohu, boli by mnogí zahanbení. Duchovné prebudenie znamená rozhorenie sa k službe pre Pána.

Nie je možné vymenovať, čo všetko by malo byť predmetom skúmania sa a sebasúdenia pred Pánom. Pripomieneme aspoň: nevdačnosť za mnohé dobrodenia, nedostatok lásky k Bohu a blížnym, zanedbávanie čítania Písma a uvažovania o ňom, zanedbávanie modlitby, služby v zbere, rodine, atď. V oblasti vykonaných hriechov: svetské spôsoby, pýcha, duch kritiky, klam, zlý humor, ľahostajnosť, hnev a pod.

Dejiny Cirkvi sú plné úpadkov i prebudení. Duchovné prebudenie neprišlo ako zázrak, vždy sa oň usilovali a na modlitbách bojovali verní Boží mužovia a ženy. Začalo to u jednotlivcov a postupne sa prebúdzali zbyto. Položme si aj my otázku, či netreba aj pri nás duchovného prebudenia. Ak áno, začnime oň zápasíť na modlitbách, vstaňme, zložme skutky temnosti a oblečme si Pána Ježiša Krista. A Boh sa k takejto túžbe prizná. Začnime každý sám u seba, lebo spiaci nemôže prebúdať spiaceho. Túžme po tom úprimne, celým srdcom. Napomíname sa, aby sme neboli prijali milosť Božiu nadarmo (2K 6:1), ale ešte dnes, pokial je prihodný čas, rozhorime sa k životu podľa Božej vôle.

-jos

NĚKOLIK RAD PRO SLUŽBU SLOVEM

- I nejdůležitější pravda tě neovlivní, nebudeš-li o ní přemýšlet.
- Jestli chceš být lidu Božímu požehnáním, musíš žít blízko Boha.
- Povolal-li tě Pán do své služby, je to proto, že tě miluje, ne že by tě potřeboval.
- Nemůžeš být víc než ratolestí, ale můžeš být ratolestí úrodnou.
- Úspěch nezávisí na tvé síle, ale na tvém stavu.
- Jestli usiluješ o to, libit se lidem, trápiš duše.
- Jeden opravdový vykoná víc, než deset výmluvných.
- Máš-li na vybranou: sboru kázat nebo se začít modlit, vol to druhé.
- Mysli na potřeby lidi a pomůže ti to; myslí na jejich kritičnost a podlomí tě to.
- Káž víc hladovému srdci než hladové hlavě.
- Několik minut modlitby před službou rozhoduje výsledek.
- Chvála čini moudrého pokorným, hloupého pyšným.
- Celý život se změní, když se změní mysl. To je pravda o tobě i o těch, kterým máš sloužit.

BOŽÍ CTITELSTVÍ

II. VELKÉ ZAHANBENÍ

Rozumíš Bohu a Jeho postoji k sobě, drahý čtenáři? Jak často jsi zarmoucen a sklícen! Polož si následující otázky a v jejich světle zkoumej svůj postoj a vztah k Bohu.

1. Nedivím se a nepopouzí mne to, že Bůh činí neb dopouští v mém životě všecko většinou zcela jinak než si to přejí a představují?

2. Neviním Jej mnohdy, že mi nerozumí a že chce ode mne konání nebo snášení toho, co je nad mé sily – holé nemožnosti?

3. Nepodezívám Jej někdy z nedostatku zájmu o to, co konám ve své upřímné snaze „pro Boha“ a „pro Jeho dílo“, když se nesetkávám s žádnými výsledky?

4. Nedocházím často k přesvědčení, že Bohu na mně pramálo záleží, že je Mu lhostejná má bolest, zklamání a žal, že vůbec nedbá mého utrpení a sevření ne-příznivými okolnostmi – že mne Bůh opustil?

5. Nedáš se naposled někdy vyprovokovat k hořkosti, neposlušnosti a vzdoru vůči Bohu – „k svému samostatnému jednání“ bez ohledu na Jeho jasné poznání vůli a bez ohledu na následky? Nebo jsi dokonce někdy nakloněn pochybovat vůbec o pravdivosti Božího zjevení v Kristu či o Jeho samé existenci?

DAVID se zprvu podobně „zarmoutil“. Byl zklamán svými vlastními představami o Bohu. Bůh jej prostě zklamal svým „tvrdým chováním“ k Uzovi. Jakmile se však „ztišil“ – „vyráždil od sebe samého“ a začal hledat Boží vůli v Jeho slově, doznał jeho zarmoucení výraznou změnu! Přestal hledat chybou u Boha a začal si ji čím dálé tím více uvědomovat u sebe! Zarmoutil se sám nad sebou a nad tragickými důsledky svého povrchního vztahu k Bohu. Pocítil hrůzu a strach před svatým a spravedlivým Bohem. Leč toto zarmoucení a „bázen před Bohem“ ještě nebylo pravým zarmoucením podle Ducha a pravou „bázní Boží“! David nyní vidí svou nehodnost a nezpůsobilost a bojí se „tvrdosti“ Boží vůči sobě. Proto nechce raději nic mít s Hospodinovou truhlou a vzdává se myšlenky na další možnost své služby Bohu. Tělesná horlivost je vystřídána „odúvodenou“ nedůvěrou v Boží požehnání své „duchovní činnosti“. Je zachvácen sklíčeností a bezradnosti vzhledem k Božímu vztahu k sobě a ve svém vztahu k Bohu.

Jak snadno může vést zklamání a zarmoucení nikoliv k nápravě, ale naopak k zemljení naší víry a pocitu opuštěnosti od Boha! Jak šalebnou hru může při nás sehrát naše svědomí! Bud' se nechá ve strážní úloze našeho života ukolébat v bezstarostně a uspat ve hřichu, nebo se produbí jako krutý a nesmiřitelný soudce, který ustavičně pronásleduje, zatracuje a dohání k zoufalství. Uvedená změna u Davida – od hledání příčiny v Bohu k nalezení příčiny v sobě – nic ještě nemění na skutečnosti, že jde o „zármutek z těla“. A co je z těla, je zpravidla k hřichu a smrti! Jak často trpí věřící lidé touto duchovní nemoci své tělesnosti: bud' necitlivostí svého svědomí nebo naopak „zlým svědomím“ (tj. svědomím ne k nápravě života, ale k zoufalství!). Není třeba připomínat, že zármutek z těla a naše porušené svědomí jsou předmětem Satanovy manipulace. Jedině poznání Boha a porozumění Jeho myšlení může vést k „zármutku podle Ducha“ – k pozitivní úloze svědomí – k nápravě, změně a posílení života víry! V této věci jsme závislí jedině na zásahu Boží milosti, na Jeho předivné pomoci a povzbuzení!

Jak užasl David, když se setkává s viditelnými projevy Boží přízně právě po svém nezdaru a „negativních zkušnostech s Bohem“, jak je tím nesmírně povzbuzen, že Bůh je nadále s ním!

Jak často jsme překvapeni a zahanbeni, když Bůh odpovídá s takovým porozuměním a trpělivostí na naši nevěru a pochybností místo zaslouženého trestu – SVÝM

POŽEHNANÍM! Tímto způsobem sám Bůh mění zarmoucení z těla a úzkosti nevěry v požehnaný zármutek z Ducha a v bázeň Boží – počátek moudrosti! A to je účel Boží kázně, která je jedinou cestou k růstu tvého „královského charakteru“, bez něhož není a ani nemůže být „potvrzení tvého království“!

Leč nepředbíhejme a všimněme si, **JAK** učinila v uvedeném smyslu „proměnu pravice Nejvyššího“ v Davidově životě! (Z 77:11). I když David nedovedl své úsilí o uskutečnění Božího přání vykonat podle Jeho – Božího srdce, dovezl se svých vlastních lidských – osobních potřeb pro Boha zříci a odsunout je na vedlejší místo! Svůj vlastní dům nemá dosud v Jeruzalémě postaven a jeho rodina nemá podmínky k svému rozvoji! Jak je tím milý David přes své nedostatky Božímu srdci a jak samému Bohu záleží na těchto osobních lidských Davidových potřebách právě proto, že se jich dovezl zříci pro Něho! To, že připravil Davidovi „tak veliké zklamání“ odmítnutím jeho upřímné služby a tak přísným trestem nad Uzou, neznamenalo, že neocenil Davidovu snahu, že odmítl jeho osobní oběti, že se od něho odvrátil nebo rozhněval a jej zavrhl! **Právě naopak!** On jej chtěl k sobě mnohem blíž přivinout, a proto nemohl volit jinou cestu – nejdřív musel zranit Davidovo staré „já“, aby teprve potom vytvořil předpoklady pro Davidovo porozumění Sobě a pro právě ocenění Své štědrosti – svých darů! David poznává k svému radostnému údivu, že Bůh ocenil jeho upřímný postoj tím, že chtěl nejdříve On sám umístit „Davidovu truhlu“ – řešit jeho osobní a rodinné problémy! Vždyť bez jejich řešení neměl David náležitě předpoklady ani pro porozumění Bohu, tím méně pro účast v Jeho službě a potřebnou způsobilost k službě Jemu samému! Současně však dává Bůh Davidovi též poučení, jaký má být postup při „umisťování truhly“ na její právě místo, aby mohl David posléze uskutečnit svůj původní záměr, který se Bohu tak líbil.

1. Bůh stavi Davidovi dům! Sám dává k tomu podnět, obstarává nejlepší stavební materiál, poše nejkvalitnější řemeslníky a svým porozuměním pro Davidovo přání a vikus překonává všechny jeho představy! Tak staví Davida před hotovou věc! A ještě k tomu – jak předivným, mocným způsobem, vymykajícím se veškerému lidskému rozumu! Kdo z lidí může mít zájem o mocenský rozmach svého souseda bez pocitu závisti a vlastního ohrožení? A dokonce ještě zájem z vlastní iniciativy tak obětavé a nezíštně posloužit, jak Davidovi posloužil Chíram (= můj bratr je Bál), král Tyrský! (1Pa 14:1). Davidovi je jasné, že tento div mohl způsobit jen Bůh Sám! Poznává, jak mu Bůh dokonale rozumí, a uvědomuje si Jeho svrchovanost a suverénní vládu i v životech nevěřících lidí! Vidí, jak Bůh si každého člověka a všech věcí doveze použit k službě jemu – Davidovi. Je utvrzen v Boží přízni, v platnosti svého královského pomazání a jeho vlastního smyslu – pro Boží požehnání lidu Izraelskému (1Pa 14:2).

2. Bůh slouží Davidovi k pokoji. David žije v Jeruzalémě – okouší Boží pokoj a smí v tomto pokoji přebývat. Smí se radovat z Božího požehnání, prožívat Boží přízeň a krásu obecenství s Ním. Smí se radovat z poznání, že Bůh od něho nic nezádá – než jeho důvěru vždy a za všech okolností a setrvávání v onom blaho-slavěném vědomí, že všecky věci a události Davidovi slouží a musí posloužit jen k hlubšímu poznání Boha a tím i k rozmnožení jeho pokoje v Bohu.

3. Bůh zehná Davidovu rodinnému životu. Ve jménech Davidových synů, které mu dal Hospodin, jsou zobrazeny jeho vzácné zkušenosti s Bohem a jeho bohatý duchovní život. Je v něm sice uvedeno také jeho zklamání a reptání (= Sobab), v daleko větší míře to kladné, čím se má vyznačovat: Boží vyslyšení (= Sammuá, Elisama), Boží dary (= Nátan), Jeho výběr pravých hodnot pro člověka (= Ibchar), Boží spásu (= Elisua), vysvobození (= Elifelet), pokoj (= Šalomoun), osvícení a záře (= Noga, Jafia), Boží porozumění (= Beelidat či Eliad).

Takovýmto přístupem k Davidovi výřešil Bůh dvě zásadní věci – usměrnění Davidova vztahu k Sobě a povzbuzení Davida k uskutečnění jeho původního záměru služebnosti Bohu, ovšem na zcela jiné duchovní úrovni!

Toto je účel Boží kázně i ve tvém životě, drahý čtenáři, abys takto Boha nalézel a přijímal plnost Jeho požehnání – aby ses mohl pochybovat v oněch oblastech duchovního života, pro něž jsi dříve neměl a ani nemohl mít smysl a porozumění!

Shrňme nyní nakonec výsledky Božího předivného jednání s Davidem – CO způsobila „pravice Nejvyššího“ v Jeho životě:

- místo lehkovážného přístupu k Bohu, či naopak strachu a nejistoty – mít a prožívat bázeň Boží;
- místo Davidovy tělesné horlivosti vedoucí k přehmatům a místo jeho tělesného zámutku vedoucího k nevěře a smrti okoušet požehnaný napravující vliv zámutku podle Ducha, který vyražuje „starého člověka“ a dává průchod vůli Boží;
- místo Davidovy neznalosti Boha pro naplnění samým sebou – osvobození od sebe, pochopení Jeho cílevědomé kázny, porozumění Jeho předivnému láskyplnému vztahu z hlediska věčnosti a tím i POZNÁVÁNÍ BOHA SAMÉHO;
- místo Davidovy nejistoty nastupuje nyní JISTOTA skrze utvrzení jeho království samým Bohem před světem, před lidem Izraelským a ve vlastním domě – a to vše z Jeho pouhé milosti pro neměnnost a nezrušitelnost slova Božího zaslíbení a pro Boží věrnost svému pomazání, které Davidovi udělil. Místo mučivých pochybností nastupuje **Davidovo nádherné poznání a pochopení svého vlastního věčného a neměnného postavení z Boha, před Bohem a pro Boha!**

Kéž by ses, drahý bratře, sestro, nalezl i ve všech svých životních strážných a zkla-máních jako **milovaný** svým Nebeským Otcem (– David!) a kéž bys v Jeho zjevené a dokázané lásce zakusil Boží proměňující sílu ve svém životě (= Uza)! Kéž by ses Jeho kázni neprotivil, ale věrou pochopil její úžasnu cenu a ochotně ji z rukou Božích přijímal (Zd 12:5-11)! Vždyť ona není k smrti, ale k plnosti duchovního života – k poznání Jeho samého, k právě služebnosti Jemu a tvým bližním a právemu Božímu ctitelsví! **Kéž bys pochopil skrze zármutek z Duchu svatého a v Boží bázni své vysvobození v Kristu ze všelikého hříchu a své jedinečné postavení v Něm, abys mohl přistupovat k Bohu vždycky „s pravým srdcem, v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od svědomí zlého a umytným tělem vodou čistou“** (Zd 10:22-23)!

Cím více poznáváš Jej a chápeš Jeho postoj k sobě, tím větší zahanbení budeš prožívat, drahý čtenáři, nad svými dřívějšími projevy zarmoucenosti a skličenosti a –

1. přestaneš se divit a budeš v hluboké odevzdanosti svému Bohu očekávat Jeho požehnání právě tam, kde to On činí neb dopouští zcela jinak než sis to ty přál neb představoval;

2. budeš tě ovládat hluboké vědomí, že On ti rozumí dokonale – a protože ty sis vlastně nikdy nerozumíš, můžeš být jist, že tiží tvého břemene může zvážit zcela objektivně jen On a tedy také jedině On dobré ví, kdy má přijít se svým požehnáním a povzbuzením, které je vždy nad tvé představy a očekávání, když vytrváš v tichosti a trpělivosti!

3. budeš mít absolutní klid v otázce Jeho svrchovanosti ve věci Jeho dila ve světě, v církvi a v tobě samém – a pak také tentýž klid ve věci Jeho dila skrze tebe;

4. budeš umět očekávat na Něho a na Jeho vedení, poznáš blažené ovoce poslušnosti víry a zakoušet krásu Jeho spojení s tebou a svého spojení s Ním!

(Pokračování) Kk

Z MYŠLENK D. L. MOODYHO

○ Některí říkají: „Přejeme si ve shromáždění slyšet něco nového, novou myšlenku, nový výklad. Budte ujištěni, že unavíte-li se slovem Božím a pozbudete-li chuti k němu, pak jste se octli i mimo společenství s Bohem.“

○ Žalm 23: Se mnou – „Hospodin“
Pode mnou – „zelené pastvy“
Vedle mne – „vody tiché“
Přede mnou – „stůl“
Kolem mne – „moji nepřátelé“
Nade mnou – „dům Hospodinův“.

○ Nikoli kázáním, nýbrž rozmluvou po kázání ve shromážděních bylo ke Kristu přivedeno nejvíce lidí. Službou Slovem se hledající probudi, ale nejčastěji Bůh použije pak jiného k tomu, aby jim vyložil cestu ke spasení a skličené pohnul k rozhodnutí.

ZJAVENÝ KRISTUS

V Malej Ázii sa pred mnohými rokmi našiel nápis na mramorovom stĺpe. Tento nápis bol výrazom viery v Pána Ježiša Krista v prvom storočí nášho letopočtu. Predstavuje Krista, ktorý hovorí:

„Ja som tým, čím som bol prv – Bohom.

Nebol som, čím som teraz – Človekom.

Teraz som obojím – Bohom aj Človekom.“

Aké to veľké vyznanie. On bol, je a bude Bohom. Iný ani nemôže byť. Ne-prestal byť Bohom aj keď opustil slávu svojho nebeského Otca. Ale stal sa tým, čím prv neboli – Človekom. „Ktorý stánil medzi nami a hľadeli sme na jeho slávu, na slávu ako jednorodeného od Otca plného milosti a pravdy“ (J 1:14). Len On, svätý, mohol prijať na seba ľudské telo.

Preto je teraz obojím, Bohom a Človekom. Takým bol tu na zemi a takým je aj u Boha v sláve. A takým zostane na veky. Rôzne faľšné učenia popierali bud' jeho božstvo, alebo človečenstvo. Prává cirkev však vyznávala a vyznáva, že Kristus je opravdovým Bohom a opravdovým človekom. O tom nám Evanjelium dáva jasné svedectvo. Akú radosť má veriacia duša, ktorá môže čítať svedectvo Ducha o Tom, ktorý je Bohom i Človekom!

Pán Ježiš už ako 12 ročný si bol vedomý, že musí byť vo veciach svojho Otca. Tak sa zjavil hebrejským doktorom ako Múdrost. A predsa išiel s rodičmi do Nazareta (ako pravý človek). Bol na svadbe v Galilejskej Káne, kde sa tešil so svadobníkmi. Inokedy plakal s plačúcimi. Jeho prítomnosť na svadbe ukázala jeho človečenstvo. Prvý div na tejto svadbe však ukázal jeho božstvo. Boh v Nom zjavil svoju vsemohúčnosť i slávu.

Cestou cez Samariu prišiel k Jákobovej studni, kde sa unavený zastavil. Bol smärdný – prejav jeho človečenstva. Spasil stratenú hriešnu Samaritánku – to bol prejav jeho božstva. Jedol s publikánmi a hriešníkmi – prejav človečenstva, hriešníkovi povedal: „Odpustenie sú ti hriechy!“ – to môže len Boh. Keď unavený zaspal na lodi, bol ako človek. Keď pohrozil vetru a moru, zjavil svoju božskú moc. Pri Lazarovej smrti plakal ako človek, neskôr ho zobudil zo spánku smrti ako Boh. Lačnel ako človek, potom nasýtil tisícové zástupy svojou božskou mocou.

Po celý čas svojho pobytu na zemi prejavoval svoje človečenstvo i božstvo. Keď ho prišli zajať do Gétskemanskej zahrady a povedal: „Ja som!“, vojaci padli na zem. Tak aj na križi, kde trpel ako človek, ukázal svoje božstvo, keď povedal kajúcemu lotroví: „Dnes budeš so mnou v raji!“

Aká útecha pramení pre nás z pravdy, že nás Pán je Bohom aj Človekom. Tým, že sa za nás obetoval, pripravil nám výkúpenie. Teraz sedí po Božej pravici ako nás Najvyšší kněz a je vždy hotový orodovať za svojich svätych. Moderný svet by nás chcel okradnúť o tohoto Krista, toho pravého Boha a Človeka. Svet neverí v Jeho božstvo a Jeho divy, ani v Jeho vzkriesenie. Prává cirkev však stále vyznáva: „Ty si Kristus, ten Syn živého Boha“. Už nie je daleko chvíľa, keď sa stretнемe s našim Pánom v sláve a budeme Ho vidieť tvárou v tvár, toho Boha i Človeka. Potom budeme aj my premenení do Jeho obrazu. Budeme Mu podobní.

J. S.

AKO ZMARIŤ PRE SEBA MODLITEBNÉ ZHROMAŽDENIE

Toto nie je doba, v ktorej by sme modlitebné zhromaždenia mohli označiť za zvlášť úspešnú stránku nášho kresťanského života. Duchovné obživenia spravidla podstatne nezasiahnu modlitebné zhromaždenia. Na mnohých miestach počet účastníkov tvorí iba určité percento z tých, čo sa schádzajú v nedele dopolednia.

Bolo by bezpochyby užitočné trocha širšie rozvíest dôležitosť a význam účasti na modlitebných zhromaždeniach. Či by sa tým niečo dosiahlo, je druhá vec.

Rozmanité druhy činnosti a rozptýlenia predstavujú určitú alternatívu spoločenského života, takže zhromaždenia sú pre dnešného človeka menej dôležité než pre predošlu generáciu.

Z duchovného hľadiska azda najväčšou príčinou úpadku modlitebných zhromaždení je nedostatok vonkajších tlakov, ktoré by nás nutili modlit sa. Nemáme väčšie ľažkosti. Zostávajú sice problémy so zdravím alebo tu a tam so zamestnaním, ale ako po stránke zdravotníckej, tak i sociálnej sme na tom nepomerne lepšie, než boli ľudia kedykoľvek predtým. Často si pripomíname smutný osud tých, čo na večnosť odídú nezmiernení s Bohom, ale táto skutočnosť sa nám zdá príliš vzdialenosť, aby vyvolala slzy v našich očiach a pohla naše srdcia k modlitebným zápasom. Ľudia, čo sami nie sú v ľažkostach, uznávajú sice potreby hynúcích duší, ale sotva si z toho robia starosti.

Mor, veľká hospodárska katastrofa alebo vojna by mohli privodiť rozkvety našich modlitebných zhromaždení, ale nie článok v časopise.

No tieto slová nepatria tým, ktorí modlitebné zhromaždenia vymenávajú. Ani nechcú napomínať tých, čo sú príliš zamestnaní alebo jednoducho nedbajú. Obraciame sa na tú vernu skupinku pravidelných návštěvníkov. Im chcem predložiť návod – ako môžete vy, čo ste každý týždeň na modlitebnom zhromaždení, ako ho pre seba môžete zmariť.

Nuž, prvý krok je: **rátat a porovnávať**; ztratuvať počet prítomných a porovnávať ho so všetkými, čo by tu mali byť. A predovšetkým, aby nám neušlo kto všetký chýba z tých, čo sú pokladajú za starších, vyučujú v besedke, vedú hudobné a spevácke skupiny, a tiež, aby sme si dobre všimli, že chýbajú aj tí, čo rádi a často navrhujú piesne a ujímajú sa vedenia v nedeľu doobeda a mali by teda byť príkladom v účasti na modlitebných zhromaždeniach.

Druhý krok: **premyšľať o dôležitosti modlitebných zhromaždení**. Modlitba je, ako často hovoríme, alebo aspoň mala by byť „dýchaním duše“. Na kolenách – tam je tajomstvo, tam je víťazstvo... Ak je to tak, potom zhromaždenie dnes večer zase nemôže očakávať veľa požehnania...

Ked' sme urobili tieto dva prípravné kroky, sme zrelí na to, aby nás zachvátil pesimizmus a znechutenie. Budeme spievať, budeme sa modliť, naslúchať výkladu, ale nebudeme mať radosť a požehnanie z takého zhromaždenia. A pravdepodobne ani posilnenie. Pôjdeme domov skleslí, tak trocha s pocitmi martýrov.

Táto metóda je spoľahlivá. Viem to z vlastnej skúsenosti. Používal som ju a pozoroval som iných, ako ju používali. Je to nadmieru úspešný spôsob, ako pre seba zmariť modlitebné zhromaždenie.

Je však aj iný postup a prináša lepšie výsledky. Opäť sa vychádza z rátania a porovnávania. Tentokrát rátame vo svetle Mat. 18:20: „Lebo kde sú dvaja alebo triaž zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“

Ked' sú teda prítomní siedmi, štrnácti alebo dokonca dvadsať šiesti, srdce odpovedá: „Hallelujah, ved' my vlastne niekoľkonásobne prekráčujeme kvótu potrebnú na požehnanie. Naozaj by sme dnes večer mali vidieť výsledky!“

Pri takejto odpovedi si súčasne urobil aj druhý krok – premýšľanie o dôležitosti modlitebného zhromaždenia (ten istý druhý krok ako pri prvej metóde). Lenže teraz bol urobený optimisticky. „Dnes večer budeme vidieť požehnanie.“ Výsledok bude, že v radostnom očakávaní prežiješ zhromaždenie i cestu domov a budeš osviežený.

Ide o to, že myslíme na tých, čo sú prítomní, a nie čo chýbajú. Vďaka Bohu za nich. Raduj sa v ich prítomnosti. Maj s nimi obecstvo. NEDAJ SA ZNECHUTIŤ TYMI DRUHÝMI! Nejde o ľudí: Božie dielo nie je závislé od počtu prítomných, ale od ich úprimnosti. Gideon zhromaždił 32 000 mužov proti nepriateľovi v počte 135 000, ale Boh poslal 31 700 mužov domov. S tristo mužmi zachránil zem (Sd 7:1-7, 8:10). A tak, čo na tom, že ich prišlo málo do zhromaždenia. Len pomysli, aké výsledky sa môžu dosiahnuť a akým požehnaním Ti to môže byť!

Nebolo výčitiek voči tým 31 700 mužom, čo išli domov; nebolo slova pokarhania. Naopak. Boli povoleni späť, aby sa podielali na ovoci víťazstva (Sd 7:22-25).

Spracoval -mk

Sočař spatril blok mramoru –
a jeho oči videli
v kameni
sochu dokonalého tvaru,
která mnohým přinese
radost
truhlař spatril stromy –
a jeho oči videli
v jejich dřevě
hotové kusy nábytku,
které dají lidským příbytkům
kouzlo odpočinku

Rolník spatril osivo –
a jeho oči videli
v jeho zrnech
bohaté, zralé klasy,
které dávají člověku
nezbytný chléb

!nženýr spatril divokou horskou řeku –
a jeho oči videli
v její přehradě
zdroj vody a úžasné energie,
který živí zemi a lidem vykoná
velikou službu

SPASITE L spatril hřišníka –
a jeho oči videli
v lidském životě
zázrak znovuzrození z vody
a Ducha,
který hynoucímu světu zjevuje
skutek výry, práci lásky
a trpělivosti naděje...

Mramor se podrobuje
zručným sochařovým rukám –
A JÁ jsem tak tvrdý
a přitom křehký
pro Tvé dláto!

Dřevo se poddává
truhlářově cílevědomé vůli –
A JÁ jsem tak hrubý a sukovitý
pro Tvůj hoblik!

Osvivo plní
svým vzrůstem a užitkem
očekávání rolníka
A JÁ nerostu a nemám zrn
z vláhy Tvé krve a potut

Řeka se tiší
pod mocí lidského genia –
A JÁ jsem tak nespoutatelný
pro všecky hráze Tvé lásky...

Ano, JE N JÁ se vždycky
tak velice protivím
Tvé svaté a předobré vůli!
Ó, jak jsem jen zkažený,
hřišný a neschopný
pro Tebe, pro blížní –
bez užitku na světě...

Ano, JE N TY mne ještě můžeš mít rád,
JEN PRO TEBE
mohu mít ještě nějakou cenu!
„Mohu?“ a „Nějakou“ – toliko?

Ó, jak jsem šťastný –
mám cenu nezměrnou
ve světle Golgoty!
Vždyť přec mne proměňuješ
a proměniš
ve svůj obraz,
jež ve mně vidíš už dnes –
PREDRAHÝ MŮJ SPASITEL!!
připr. D. O.

PROMĚN MNE PANE

DEJTE VY JIM JÍSTI

Na břehu Genezaretského jezera v blízkosti Betzaidy byl Pán Ježiš se svými učedníky. Právě se vrátili z velkého poslání, které jim bylo svěřeno. Kázali totiž království Boží a uzdravovali nemocné (L 9:2). Byli velmi unaveni – avšak stále za nimi přicházel lidé, takže ani neměli čas pojist. Proto Pán Ježiš spolu s nimi usedá na lodičku a odplouvají na pusté místo, aby si odpočinuli.

Zástup však jde s nimi – touží po Pánu Ježiši. Víme, že to vesměs nebyla čistá touha po Pánu, ale spíš zájmy sobecké. Mnozí chtěli být uzdraveni, jiní byli zvědaví – ale přesto šli za Pánem. Avšak ani dnes nejdou lidé vždy s těmi nejčistšími a nejsvatějšími pohnutkami do shromáždění. Někteří jsou zvědaví, některé trápí svědomí, jiní chtějí „Pánu Bohu dokázat svůj zájem o Něj“. Ale to není podstatné. Důležité je, že zde byli. Pán Ježiš se jich ujal. Ukázal nám tak, že je-li zájem o Něj, pak musí jít stranou naše únava, naše rozmrzelost, naše ztracené pohodlí. Kéž bychom i my dovedli mít takovou litost nad zástupy, jako nás Pán. „Byli jako ovce, nemající Pastýře“ (Mk 6:34). Tento stav je bežný u lidí bez Pána Ježiše.

Vzpomínáme na události v mému životě, které mi jasně ukázaly, jak je to s ovečkami bez pastýře. Měli jsme doma ovečky. Protože však nikdo nebyl doma, odvedli jsme je vždy do lesa a tam je uvázali ke stromu. A ony se páslly. Šly stále kupředu za trávou. Přitom se však řetízek omotal kolem stromu, až to došlo tak daleko, že ovečka stála těsně u kmene a nemohla si pomoci. Viděla krásnou trávu, ale nemohla k ní, držel ji řetěz. Jak často je lidský život takovým zamotaným řetězem, který svázel člověka a nedovolil mu dosáhnout toho, po čem touží. A víme dobré, že jsou takové řetězy, které nám brání v dosažení našich tužeb. Pán Ježiš totiž vše dobré věděl a bylo Mu těchto lidí lito. „Počal je učit mnohým věcem...“ (Mk 6:34). I o tom, co jim Pán vyprávěl, máme zachovánu zprávu: „Přijal je a mluvil jim o království Božím a ty, kteříž uzdraveni potřebovali, uzdrávalo!“ (L 9:11). Hovořil jim o tom, že nemusí být ovci bez pastýře, že ON je tím dobrým pastýřem, který své ovečky neuvažuje, ale vodi je na zelené pastvy a k tichým vodám. Pán kladl důraz na věci Božího království. Kladl je na prvé místo. Mluvil o Božím plánu s člověkem. A ne kuse, ale jasně a zřetelně. Přitom Pán přihlížel k jejich potřebám – potřební byli uzdraveni.

Pok přišel večer. Přišli učedníci a řekli: „Propust je, ať jdou do okolních městeček a koupí si...“ „Ať se teď o sebe postaráj. To je typicky lidský postoj. Nedovedeme nic „dotáhnout“ až do konce. Snažíme se konat dobro, ale nakonec si stejně řekneme: A teď ať se o sebe postaráj. Co potřebujete, vite, byli jste uzdraveni, tak na co ještě čekáte? Oni jim už neměli co dát. Zapomněli však na Pána, že On má. On dobré věděl, jak se událost vyvine. I my často zapomínáme na pomoc Páně, na Jeho možnosti a na Jeho moc a posíláme své bližní přyc, ať si něco opatří.

Proto jim Pán Ježiš řekl: „Dejte vy jim jisti!“ (Mk 6:37). Ne, oni neměli jim co dát jist. Jejich možnosti neodpovídaly potřebě. Tak je tomu dodnes. Nikdo z lidí nemůže nasytit duši svého bližního, ba ani svou vlastní duši svými prostředky. To je základní pravda. Učedníci se o tom museli ve svém životě přesvědčit. Potřebovali se naučit i tomu, že Pán má řešení i pro takovou situaci.

„Kolik chlebů máte?“ A Ondřej odpovídá: „Je tu jeden mládeneček, kterýž má pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale co je to pro tak mnohé?“ Ještě že tu byl tento mládeneček. Byl v pravý čas na svém místě. Jak je to krásné, když mladý člověk může sloužit Pánu. Neměl toho mnoho, ale měl aspoň něco. A to maličko, co měl, si nechával sobecky pro sebe, ale dal to k dispozici Pánu. A to bylo právě to, co Pán potřeboval a co potřebuje dodnes v mému i tvém životě – abys to své maličko, co máš, dal Jemu k dispozici. A tak jako tento mládeneček zažíjes zázrak – Pán to tvé maličko promění v množství, dostatečné pro všechny. Stačí málo a ochotné srdce a Pán požehná.

Pán dával učedníkům a ti sedícím. A tak nakonec ti učedníci, kteří nic neměli a chtěli lidi poslat domů, jim dali najist. Pán, který jim dal tento rozkaz, jim dal i vše, co potřebovali k jeho vyplnění. Kéž i my můžeme procházet podobnými zkušenostmi. Je to možné jen za stejných podmínek jako tenkrát. Kéž i o nás může být jednou zaznamenána zpráva, že jsme dali lidem najist a že byli nasyceni všichni.

-tp

ZÁKLADY BIBLICKÉHO UČENÍ

3.12 Výběr ze Zalmů

„COŽ PSÁNO JEST V ZÁKONĚ MOŽIŠOVĚ A V PROROCích I V ŽALMÍCH O MNĚ“ (L 24:44).

„DAVID ... PROROK BYV ... MLUVIL O VZKRİŞENÍ KRISTOVU“ (Sk 2:29–31). V NZ jsou citovány ve vztahu k Pánu Ježiši výňatky nejméně ze 14 Zalmů, které se proto označují jako „mesiášské“.

Ž 2	... proti pomazanému ... Syn můj ty jsi ... prut železný Pozn.: Pomazaný = Mesiáš (hebr.) = Christos (řecky)	Sk 4:24–27 Sk 13:33; Žd 1:5; 5:5 Zj 2:27; 12:5; 19:15
Ž 16	... nenecháš duše mé v pekle	Sk 5:25–31 (Petr), Sk 13:35–37 (Pavel) Mt 27:46; Mk 15:34
Ž 22	Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil ... zprostříjeli ruce mé i nohy mé ... o můj oděv metají los	Mt 27:35 Žd 10:5–9
Ž 40	jdu jako v knihách psáno je o mně	J 13:18
Ž 41	... kterýž jídal chléb můj, pozdvíhl paty proti mně	Žd 1:8
Ž 45	Trůn Tvůj, ó Bože, je věčný ... pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem	Žd 1:9
Ž 69	... nenavidí mne bez příčiny ... horlivost domu tvého snědla mne ... v žizni mne napájeli octem	J 15:25 J 2:17 Mt 27:34
Ž 110	Rekl Hospodin Pánu mému ... kněz podle rádu Melchisedechova	Mt 22:41–45 Žd 5:6
Ž 118	Kámen, který zavrhl stavitele	Iz 28:16, Mt 21:42–44, Sk 4:11, 1Pt 2:4–8
3.13		

Již z uvedeného je zřejmé, že nejzávažnějším předmětem Písma je zpráva (učení) o osobě a díle Pána Ježiše Krista. Předpovědi, které se na něj vztahují, se naplnily a ještě i naplní (viz odst. 3.70).

Neoddělitelnou součástí zvěsti apoštolů a první církve bylo zdůrazňování skutečnosti, že v osobě a díle Pána Ježiše byla uskutečněna SZ prorocí. Platilo izraelitům – „Bůh pak to, co předzvěděl skrze ústa všech proroků, tak naplnil...“ (Sk 3:18; 7:52)

pohanům – „Jemut' všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho“ (Sk 10:43).

3.20 BŮH

NAZÁVANO BUDE JMÉNO JEHO... BŮH SILNÝ... OTEC VĚČNOSTI, KNIŽE POKOJE (Iz 9:6).

ON JEST TEN PRAVÝ BŮH A ŽIVOT VĚČNÝ (1J 5:20).

Pán Ježiš Kristus není jen Bůh, který by se pouze ukázal v lidské podobě (první sektaři – doketisté (1J 4:2–3), monofysité) ani jen člověk s mimořádnými vlastnostmi, tj. vynikající stvoření (Ariáni, moderní liberální theol.). **On je dokonalý Bůh** – od věčnosti, i celý člověk – od narození, nejen část z každého.

JE TO VELIKÉ TAJEMSTVÍ, že Bůh ZJEVEN JE V TĚLE... (1Tm 3:16).

3.21 Jméno

a) Pán Ježiš je mnohokrát nazván, označen jako **Bůh** (J 20:28; Žd 1:8).

b) **Syn Boží** (srov. odst. 2.42)

- Anděl to oznámil (L 1:35)
- Bůh sám to 2× prohlásil (při křtu a na hoře proměnění)
- Oslovuje Ho tak satan-pokušitel (Mt 4:3) i démoni (Mk 3:11; 5:7)
- Otec to dává lidem poznat (J 1:50; Mt 16:16, 17; 27:54; J 20:31)
- Pán Ježiš tak hovoří sám o sobě (zvl. ev. Jana, např. J 3:16, 18; 9:35–37)
- Proto byl i odsouzen (Mt 26:63–66; J 19:7)
- Apoštolé to vyznávali (2K 1:19; Ga 2:20; Ef 4:13; 1J 4:15)

3.22 Boží charakter

- a) **věčný** – Slovo na počátku (J 1:1, 14), předzvěděný (1Pt 1:20, ve slávě před stvořením všeho (J 17:5; Ko 1:16, 17; Zd 1:10–12), zůstává na věky (Zd 7:24; Z 1:18)
- b) **neproměnný** – (Zd 1:12; 13:8; Zj 1:8)
- c) **svrchovaný** – **vyvýšený** (Ef 1:20–22; F 2:9, 10; Zd 2:8, 9), v Něm je plnost všeho (Ko 1:18, 19; 2:9), odpouští hřichy (Mt 9:5, 6), rozkazuje přirodě (Mk 4:39–41), démonům (Mk 9:25) i smrti (Mk 5:41; L 7:14, 15; J 11:43, 44), přijímá pocitu (Mt 14:33; L 24:52; Zj 5:11–14)
- d) **všudypřítomný** – je na pravici Boží (Ef 1:20; Zd 1:3) a přitom všude, kde se lidé shromažďují v Jeho jménu (Mt 18:20) a kde je neseno svědecví (Mt 28:19, 20)
- e) **vševědoucí** – „ty víš všecko“ (J 16:30; 21:17); zná myšlení lidí (Mt 9:4; J 2:24, 25) i bez vlivu vzdálenosti (J 1:48, 49), zná události budoucí (J 6:64; 14:29; Mt 26:31–34 i možné (Mt 11:21), zná skutky (7 X Zj 1–3 kap.). „Všecky věci jsou před ním odkryté ...“ (Zd 4:13)
- f) **všemohoucí** – (F 3:21; Zj 1:8, srov. Zj 4:8), skrze Něj je vše stvořeno (J 1:3); učil jako ten, který má moc (Mt 7:29), mocně působil (Sk 2:22) a veškerou moc má (Mt 28:18).

Všimněme si však:

Jedním slovem porazil ozbrojený zástup (J 18:6) – ale sám sobě **nemohl** pomoci (Mt 27:42); On zůstává věrný – protože zapříti sám sebe **nemůže** (2Tm 2:13).

Kdo je velký, ten nad druhými provozuje moc – ale On přišel, aby druhým sloužil a dal za ně duši svou **jako výkupné** (Mk 10:42–45), a proto jen **On** je **hoden** veškerou moc přijmout (Zj 5:12).

- g) Některé verše ze SZ, vztázené přímo na Hospodina (Jvh) jsou naplněny na Pánu Ježíši. Srovnej: Z 68:19 – Ef 4:7;9, Iz 40:3 – Mt 3:3.

3.23 Od věčnosti

- Boha nikdo nikdy neviděl (J 1:18), ale jednorozeny **SYN** ho lidem zjevil, protože s Otcem jedno jsou (J 10:30). Jeho „východiska jsou od starodávna, ode dne věčných“ (Mi 5:2); dříve než Abraham byl – **ON JE** (J 8:56–58), a kdo jiný než On to byl, kdo jako Bůh s Abrahámem hovořil (Gn 18).
- Člověka v jeho nouzí vyhledával a jako anděl Hospodinův (svrchované jako Bůh) mluvil a jednal (Gn 16:7–13).
- Zápasil s Jakobem (Gn 32:24–30) a své jméno, které je „divné“, neoznámil (srov. Sd. 13:18).
- Ukázal se Mojžíšovi (Ex 3:2–14; **všimni si** v. 2: anděl Hospodinův, v. 3: Hospodin–Bůh, v. 14: Jsem, který jsem). Místo, na němž stál, bylo svaté (srov. Iz 5:14, 15).
- Navštívil Gedeona (Sd 6:12–21) a nechal si přinést oběť. Andělé by oběť ani vzdávání pocytu nikdy nepřijali (Zj 22:8, 9).

Poznámka překl.: Tím vším ale ještě nebylo v plné míře ukázáno, jakým Bůh je. Dosud to byl všemohoucí majestát, před kterým se utíkalo a padalo k zemi. Ale On přišel v plnosti času na tuto zem narozením jako člověk – kterým se dalo pohrdat, s tváří – do které se dalo udefit a plivnout, s tělem – které se dalo ukřízovat. A právě tímto způsobem Bůh ukázal jak miluje člověka, i podstatu a jádro své slávy (2K 4:6). V tichém obdivu stojím před touto skutečností a věčně vyznávám: „Pán můj a Bůh můj“.

3.30 ČLOVĚK (J 19:5)

A SLOVO TO **TĚLO** UČINĚNO JEST (J 1:14)

PRVNÍ ČLOVĚK ZE ZEMĚ ZEMSKÝ, DRUHÝ ČLOVĚK SÁM PÁNS NEBE (1K 15:47).

3.31 Pán Ježíš měl všecky projevy a vlastnosti člověka, **kromě hříšné přirozenosti** (pozn.: takový byl i **Adam**).

a) Jeho **narození** bylo normální (L 2:1–18), kromě početí: „... což se z tebe **svatého** narodí...“ (L 1:35).

b) Jeho **mládí** bylo normální; klal otázky, poslouchal rodiče, prospíval tělesně i moudrostí (L 2:40–52). Vyrůstal se sourozenci (Mt 13:55, 56).

- c) **Lidský strádal** hladem (Mt 4:2; 21:18), únavou (J 4:6), usnul (Mt 8:24), trpěl žízní (J 19:28). Ve svých lidských potřebách nikdy nepoužil moci Syna Božího.
- d) Jeho **city** byly lidské: lásku (Mk 10:21), hněv (Mk 3:5), pláč (J 11:35; L 19:41), radost (L 10:21), soudit (L 7:13), smutek a tesknota (Mt 26:37, 38; Zd 5:7).
- e) Jeho **smrt** byla smrtí člověka, tj. duch oddělen od těla, s jedním rozdílem: nezemřel vyčerpáním. Zvolal silným hlasem a pak poručil svého ducha Otci (L 23:46).
- f) Jeho přirozenost byla lidská: **měl duši** (psyché – J 10:15; 12:27), **ducha** (pneuma – J 11:33; 13:21; 19:30) i **tělo** (sarx – J 1:14; 6:55; Sk 2:31; soma – J 2:21; 19:40). Pozn.: při poslední večeři je užito slovo **soma** (Mt 26:26).
Sarx – maso, tj. hmota (něm. Fleisch)
soma – tělo, tj. útvar (něm. Leib)

3.32 Kristus – dokonalý člověk

Pán Ježíš byl ve všem jako člověk (F 2:8) **kromě hřicha** (Zd 4:15), což je důležitý rozdíl (pozn.: v tom právě **Adam** zklamal a jeho pádem vniklo do stvoření porušení, viz R 5).

a) Hřich je vzpoura, neposlušnost vůle Boží. Pán Ježíš, Syn Boží, byl **ztotožněn** s vůlí Boží. Jen On mohl říci: „...co je mu libého, to já činím vždycky“ (J 8:28, 29).

b) Lidé na Něm nenalézali vinu: **nepřátele** (J 8:46)
soudce (J 19:4, 6)
zrádce (Mt 27:4)
spolužěn (L 23:41)

c) Pismo o Něm svědčí: neučinil hřich (1Pt 2:22)
nepoznal hřich (2K 5:21)
nebylo v Něm hřichu (J 3:5)

3.33 Pán Ježíš v postavení člověka

Pán Ježíš byl jako člověk v poníženém postavení, „... malíčko nižší než andělé“ (Zd 2:9). Do tohoto postavení sám odhodlaně sestoupil (F 2:6, 7) a zcela se oddal plnění vůle svého Otce (J 5:30). Z hlediska tohoto postavení lze chápát i slova: „... Otec větší je než já“ (J 14:28), „...o tom dni, ... neví... ani Syn“ (Mk 13:32), oddil Zd 2:9–18 a j.

Přitom všem však Pán Ježíš nepřestal být Bohem (viz odst. 3.20), a když prohlásil, že „Otec větší je nade všechny“ (J 10:29), zároveň připojuje: „Já a Otec jedno jsme“ (J 10:30).

3.34 Význam Jeho člověčenství

- a) Jen člověk mohl lidem srozumitelně a plně zjevit Boha (J 1:18; 3:12–13).
- b) Jen takového prostředníka lidé potřebují (1Tm 2:5).
- c) Jen člověk bez hříchu mohl zemřít za jiné (Bůh zemřít nemůže), vykoupit je a pomáhat jim (R 5:15; Zd 2:17, 18).

3.40 ŽIVOT A DILO

JÁ MUSIM DĚLATI DILO TOHO, KTERÝ MNE POSLAL, DOKUD DEN JEST (J 9:4).

- a) O svém poslání prohlašuje Pán Ježíš:
na to jsem přišel – abych kázal (Mk 1:38)
sloužil (Mt 20:28)
dal život (Mt 20:28)
- b) O vykonaném díle hovoří s Otcem (J 17). „Dilo jsem vykonal, které jsi mi dal, abych činil“ (J 17:4).
- c) Apoštolé svědčí: „... který chodil, dobře čině a uzdravuje všecky“ (Sk 10:38–40).
- d) Závěr pozemského díla Pána Ježíše: učinil očištění našich hřichů (Zd 1:3).

3.41 Veřejné působení

- a) **Křest**. Pán Ježíš započal svoji činnost asi ve třiceti letech (L 3:23), kdy se nechal od Jana pokřtit (Mt 3:13–17; Mk 1:9–11; L 3:21, 22); ne však aby vyznával hřichy jako ostatní, ale aby zaujal místo, které dle Boží vůle měli zaujmout všichni poslušní Izraelité. Odpověď bylo **Otcovo prohlášení a sestoupení Ducha svatého**.

b) **Pokušení** (Mt 4:1–11; Mk 1:12–13; L 4:1–13) mělo dva důvody:

1. Žalobce si žádají přezkušení, jako kdysi u Joba (Jb 1:9–11).
 2. Celému vesmíru byla ukázána dokonalost Kristova.

c) Činy. Pán učinil mnoho zázraků v oblasti neživé přírody (utištění bouře), v živé přírodě (lov ryb), v lidské oblasti (uzdravení nemocných, vzkříšení) a v duchovní oblasti (vyhnání démonů). Byly projevem lásky k člověku, důkazem Boží moci (Mt 12:28; Sk 2:22) a mocnou výstrahou (J 15:24).

d) Učení. „Mé učení není mé, ale toho, který mne poslal“ (J 7:16; 18:20, 21). Pán Ježiš učil o Bohu – svém Otci, o království Božím, o znovuzrození a věčném životě, o své vlastní smrti, vzkříšení a opětovném příchodu. Zvláště hovořil ke svým učedníkům a svěřil jim poselství evangelia. Mluvil jednoduchou řečí, často však hluboké pravdy vyjadřoval v podobenstvích.

Jeho slovům se někteří vysmívali (J 10:20) jiní je brali vážně (J 7:46), někteří jím věřili (J 6:68, 69). Učil mocně (Mt 7:29), svými odpověďmi umlčel odpůrce (Mt 22:46).

Pán Ježiš také vyslovil přikázání (J 13:34; 15:12). Ti, kteří Ho milují, je zachovávají (J 14:21).

„Kdo zůstává v učení Kristovu, ten Otce i Syna má“ (2J 9).

3.42 Zvěst evangelistů

a) Pán Ježiš sám nepsal knihy. O Jeho působení podávají zprávu evangelisté (L 1:1–4; Sk 1:1). Je to ovšem jen stručný přehled, ale je plně dostačující k poznání Pána Ježiše a Jeho díla (J 20:30, 31; 21:25).

Slovo **evangelium** není názvem nějaké knihy, kterou napsal Matouš, Marek, Lukáš nebo Jan, ale je dobrou zprávou lidem o Synu Božím, který se stal Vykupitelem. Evangelium tedy musíme spojovat s osobou Pána Ježiše Krista a nikoli s evangelisty, kteří byli jen zprostředkovateli sdělení. Bohu se zalíbilo ukázat nám život svého milého Syna nikoli řadou věročných vět a článků, nýbrž sdělením Jeho skutků a slov na způsob malých obrazů z Jeho života.

b) Pán Ježiš působil většinou v Galilei. O tom nám píší zvláště Matouš, Marek a Lukáš (tzv. synoptické), kteří jsou si obsahově blízcí.

Jan popisuje cesty Pána Ježiše do Jeruzaléma a Judstva. Tím vhodně doplňuje první tři evangelisty, zvláště pohledem na Pána Ježiše jako na Syna Božího a popisem počátečních okolností nebo událostí. (Pozn.: Podobně též Knihy Královské podrobnejí zachycují dějiny deseti kmenů izraelského království, kdežto Knihy Paralipomenon popisují zvláště dějiny Judstva, Jeruzaléma a chrámu).

Souladem či **harmonii** evangelií se rozumí uspořádání událostí v nich obsažených tak, jak za sebou časově následovaly, aby tím vznikl jednolitý přehled. Musíme si ovšem být vědomi, že nemůžeme všechno přesně chronologicky zařadit, zvláště ne slova a řeči Pána Ježiše, které jistě na mnoha místech opakoval a v různých souvislostech zdůrazňoval. Dokonce i téměř shodné události se opakovaly vícekrát (utištění bouře, nasycení zástupů atd.).

připr. -šil.-pz

Opravy a doplňky:

Prosíme čtenáře, aby si laskavě v textu těchto článků provedli následující opravy a doplňky:

1. 24 a) tabulka rukopisů: „Chester Beatty (zač. 3. stol.)“

2. 21 b) „Výrazy jako: – **doplň** „srdce (Gn 6:6, Ez 28:2)“

2. 25 g) „SAMÍ ZVOLILI“ změnit na „všemohoucí soudce“
doplnit citát „Zj 19:15“

2. 30 a) „echad – jeden, význam“: **místo** „jednotka“ má být „jednota“

2. 31 a) „vševedoucí (J 2:24, 25, Mt 11:21)“
 „dílo: odpouští hřichy (Mk 2:5–7); srovnej (Iz 43:25)“

2. 31 b) „dílo: usvědčení z hřichů“

2. 42 d) „jednorozéný“ **doplň citát** 1J 4:9

3. 11 opravená tabulka prorocví je v příloze, možno přelepit

„Poznámka“: **doplnit** *** Nazarét, hebr. „necer“ = výstřelek, proutek.

NESTAČÍ SI BOH?

Jen v jedné jediné věci si Bůh nemůže stačit a to ve své lásce. Ta potřebuje vedle Něho jiné bytosti, aby je učinil šťastnými. J. N. D.

Musel som sa zamyslieť nad týmto výrokom, uverejneným v ŽS 6/73, strana 134, a napokon siahnúť aj po literatúre. Nezdá sa, že by tie slová vo svetle Pisma obstáli, akokoľvek dobre boli mienene. Vybral som niekoľko poznámok, ktoré k našej téme prichádzajú do úvahy ako najstručnejšie:

To, že Boh je „nado všetkým“ (R 9:5) znamená, že je nezávislý od svojho stvořenia, existujúci sám v sebe, sebestačný. Stvorenie sa preto musí chápať ako slobodný čin Boží, určený iba Jeho suverennou vôľou, a v žiadnom prípade ako čin nevyhnutný. On nemusel stvoriť vsem (pozri Sk 17:25). Rozhodol sa tak vo svojej nezávislosti voľbe. Je potrebné toto zdôrazniť, lebo iba tak môže byť Bohom a Pánom, nepodmieneným a nado všetko vyvýšeným.

Vzťah medzi Otcom a Synom je vzťah lásky (J 3:35, 15:9, Ko 1:13). Slovo „milovaný“ (agapētos), nesúce v sebe silný nádych významu „jedine-milovaný“, je použité v Synoptických evanjeliach iba o Kristu, či už priamo (Mt 17:5, Mk 1:11) alebo ne-priamo (Mt 12:18, Mk 12:6). Táto láska je opäťovaná a vzájomná (J 14:31). Keďže historicky predchádza lásku k stvorenstvu (J 17:24), značí to, že hoci ju ľudia poznali iba ako zjavení v Kristu a vo vykúpení (R 5:8), je ona základnou vlastnosťou Božej bytosti (J 4:8, 16) a Ježiš Kristus, ktorý je láska stelesnená a zosobnená (1J 3:16) je Božím seba-zjavením.

Potial' The New Bible Dictionary, IVF 1962. Bohaté odkazy na Písmo iste postačia, aby si čitateľ urobil záver sám. Obzedím sa preto iba na stručné zhnutie:

V Synovi prebýva všetka plnosť (Ko 1:19) – aj predtým než prišiel v tele, lebo On sa nemení. Preto sa v Nom Božia láska (láska Otcova) dokonale realizuje. Povedané všeobecnejšie, Boh nachádza uplatnenie pre svoju lásku sám v sebe, nezávisle od stvorených bytostí. Láska je jedným z atribútov Jeho mrvnej dokonalosti a preto musí byť dokonalá v Nom samom. Boh by zostal Bohom aj keby nebolo stvoriť iné bytosti. -mk

zázracích jinak

Nad zázraky se nepozastavují jen lidé stojící mimo církev, také mnozí křesťané mají k nim své výhrady, třeba skryté. Proto je nám zejména v dnešní době blízké hledat pro „zázrak“ přijatelné logické vysvětlení. Lidé jsou ochotni přijímat důkazy o tom, že se zázraky mohou dít v rámci poznatelných zákonů.

Avšak „rozpakům nad zázrakem“ se lze vyhnout jiným přístupem. Nehledejme „důkazy, že je zázrak možný“, ani se neoddávajme „slepé víře“. Důvodem je skutečnost, že během tisíciletí se na „zázracích“ přizívalo mnoho podvodníků, kteří realitu zázraku zlehčili, vydávajíce za zázrak něco, co zázrakem nebylo, anebo skutečného divu zneužívali pro své náboženskono-konfesijní spekulace. Problém zázraků nenacházíme pouze v náboženském světě. Moderní doba se chlubí divy a zázraky techniky, vědců hovoří o zázracích přírody, prostí lidé prožívají své osobní zkušenosti na hranicích zázračnosti a pozorný čtenář Písma zná i výrok o mocných zázracích díla podvodu a lži. Otázka, zda jsou zázraky „možné“, trápi očividně mnoho lidí. Podívejme se proto na věc blíže.

Obecně se o zázracích mluví jako o věcech „nadpřirozených“, což pro většinu lidí současné doby znamená neskutečných, nepravidlivých, čili smyšlených. Člověk

zastává názor, že nemůže existovat nic jiného, než to, co může svými smysly vnímat. Nebudeme polemizovat o tom, do jaké míry je tento názor pravdivý. To je otázka samému. Výše uvedený názor je totiž v rozporu se současným stavem exaktních věd. Ale současně nutno také říci, že náboženský názor o „nadpřirozeném“ je v rozporu se samým Písmem. A to ze dvou důvodů. Za prvé: Toto slovo se v Bibli vůbec nevyskytuje. A za druhé: Bible vydává jasné svědecství o Bohu SKUTEČNÉM, OPRAVDOVÉM. On je JSOUKNOST sama. Bez NEHO by nebylo nic z toho, co jest. ON BYL, JEST a BUDE. Jeho nekonečná moudrost, moc i sláva se ve stvořeném odráží skutečně, přirozeně, i Bůh je přirozený – ovšem přirozeností jiného rádu.

Výchozí stanovisko proto musí být poznání, že Bůh jest (Žd 11; 3, 6). A pak nejsou zázraky tajuplnou hříčkou neznáma, ale znamením „z druhé strany“, upozorňující nás na možnosti i jiných zákonů, než dosud známých a člověkem pochopených.

ZÁZRAKY VE STARÉM ZÁKONĚ

Nemůžeme se pro nedostatek místa zabývat jednotlivostmi starozákonních příběhů. Jsou mnohými věřícími přijímány bez zábran, ba i s nemalou hrdostí na „víru v nejneuvěřitelnější“. Avšak všem takové hledisko k víře neslouží.

Aniž bychom v nejmenším pochybovali o Boží vsemohoucnosti, lze mít i jiný pohled a přístup k otáce „zázraků“. Mnohé ze SZ příběhů mají například více ráz z jevů než historické události. To platí především pro zprávy o stvoření, o původu života atd. Pro duchovní poučení má často symbol či obraz, kreslený sytými a barvitými slovy proroka, poetů nebo mimořádně zmocněných vůdců větší užitek, než věcná podstata příběhu. Uvedu jeden příklad za mnohé: Jozue zastavil slunce, aby jeho vojsko mohlo potřít nepřitele! To je skutečně neuvěřitelné, v souvislosti s „klidem nebeských těles“. Oč vlastně jede? Je známo několik výkladů.

Prvý: Písatel se odvolává na jiný zdroj, „knihu upřímného“ neboli „knihu hrdiny“, což může být vyprávění rázu legendárního.

Druhý: Jde o bitvu, v níž byl nepředstavitelně silnější nepřítel přemožen vyčerpaným izraelským vojskem. Sporný je „zastavený čas“. Bráno jen věcně, stojíme před rozporem vyprávěče samého. Hovoří o slunci, které stálo nad údolím Gabaon a o měsíci nad údolím Aialon. To svědčí o básnickém pojeticí autora, neboť svít měsíce by znamenal noc. Přitom se „zastavený čas“ přihodilo v pravé poledne – neboť slunce stálo uprostřed nebe (Joz 10:13). Pro naši víru je daleko přiměřenější tento výklad: I nám plyne čas někdy pomalu a jindy rychle. Hodina se vleče neuvěřitelně dlouho, zatímco jindy uplyne půlden tak rychle, až nás to udiví. Ve skutečnosti plyne čas stejně. Jde o relativní dojem podle množství zážitků v obsahu dne – dle rozpoložení, napětí, výkonu a ekonomického využití času apod. To bývá rozhodující pro vnímání délky dne. V Gabaon a Aialon se stalo neuvěřitelně: proti veškeré pravděpodobnosti zvítězil Izrael. Víra to přijala jako zásah nebe. Hospodin poskytl tolík času, aby nepříteli zničil. A básník tuto zkušenosť Božího zásahu kreslí svým vlastním způsobem, zdůrazňujícím pravdu o realitě Boží pomoci. Dle lidského úsudku bylo vše ztraceno, a přece zvítězili. Nejde o „kosmickou katastrofu“, ale o Boží milost, která „pohněvá nebem i zemí“. Vzpomeňme na řčení Páně o „přesazení hory či moruše do moře“ pomocí víry (Mt 17:20, 21, 22 L 17:6). Mám zato, že by to žádný věřící nezkoušel – a přece „víra přenáší všeliké hory“ a „hybě světem“.

Třetí: Někteří vykladači spojují tuto událost s dalším divem v této souvislosti popisovaným – deštěm kamenů, který potolouk neprátele ve větší míře, než zbraně vojáků. To je sousto pro milovníky hvězdárství. Od nich pochází názor, že se jednalo o dešť meteorů v souvislosti s kometou, která mohla přiblížením působit na vychýlení zemské osy.

Vidíme, že lidským kombinacím a závěrům nelze klást hranice. A tak někteří nacházejí i „chybějící den“ v historii naší planety a snaží se „vědeckou cestou“ rekonstruovat příběhy Bible.

Ani jeden z uvedených způsobů výkladu a pojetic nemusí být v rozporu s křesťanskou vírou. Možnosti rozličných výkladů jsou jen důkazem toho, že biblické poselství nelze vyčerpávat lidským rozumem, ale že nám můží jít v prvé řadě o duchovní obsah.

Pak ani „zastavení slunce a měsíce“ nebude překážkou k porozumění vlastního obsahu Božího poselství.

Ovšem, ve SZ je obsažena i skutečná historie, I ta má však podružný charakter a tvoří jen rámec Božího zjevení. Celý obsah SZ směřuje k jedinému cíli – předobrazu Ježíše Krista a jeho záchranného díla pro člověka. On sám dal návod ke srozumění písem SZ: „Ptejte se na písma – ...ta svědecství vydávají o mně“ (J 5:39). JEŽÍS KRISTUS, SYN BOŽÍ je naplněním všech zasliben, odrážejících se v tužbách, snech a ideálech lidstva.

(Dokončení příště) E. K.

Znáte SEPHER-TEHILLIN?

Tak se v hebr. originálu nazývá naše kniha Žalmů a v překladu znamená „Knihu chvalopěvů Bohu“. Když 70 řeckých překladatelů překládalo Bibli, pozměnili původní název na „Psalterion“, protože zpívání žalmů bylo doprovázeno hudebním nástrojem podobným pojmenování. Později při překladu Bible do latiny převzali pozměněný název, a z něho pak Kraličtí tuto knihu nazvali „Žaltář“.

Správně by se tato kniha měla jmenovat podle původního názvu, tj. „Knihu chvalopěvů Bohu“. Také proto, že většinou obsahuje písň chvály a velebení. Biblické slovo „žalm“ nám spíše připomíná odvozená slova od kmenu „žál“ – želeti, stýskati si, žalostiti – ačkoliv nelze říci, že by většina žalmů měla tento obsah.

Druhá změna nastala při zařazování knihy Žalmů do kánonu Starého zákona. Byla v něm uvedena jako kniha jedna, přestože původně to bylo pět samostatných knih (podobně jako pět knih Mojžíšových). Důkazem je, že každá kniha je ukončena chválením a velebením:

1. kniha: „Požehnaný Hospodin, Bůh Izraelský, Amen i Amen“ (41:14)!
2. kniha: „Požehnaný Hospodin, Bůh, Bůh Izraelský, který sám činí divné věci, a požehnává jméno slávy jeho na věky. Budí také naplněná slávou jeho všecká země! Amen i Amen (72:18–19).
3. kniha: „Budí pochválen Hospodin na věky, Amen i Amen“ (89:53).
4. kniha: „Požehnaný Hospodin, Bůh Izraelský, od věků až na věky. Na to rciž všecken lid: Amen, Halelu-Jah“ (106:48).
5. kniha: „Velký duch chval Hospodina, Halelu-Jah“ (150:6)!

Těchto pět knih se liší také tématicky:

1. Hospodin - velký Panovník, Isem který Jsem (Ž 1 až 41).
2. Bůh divutvorný (Ž 42 až 72).
3. Bůh – mocný Spomocník (Ž 73 až 86).
4. Hospodin důstojně kraluje (Ž 87 až 106).
5. Velebení Hospodina (Ž 107 až 150).

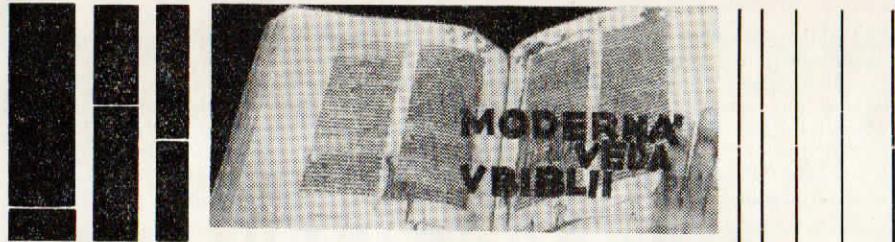
V četných vydáních Bible v naší i cizí řeči je dělení knihy Žalmů na pět knih vylíštěno v záhlaví. Někteří znalci a učitelé Písma (jako Scofield, Spurgeon aj.) prohlásili, že v Pentatechu (tj. v knihách Mojžíšových) promlouvá Hospodin k svému lidu, kdežto v Sepher-Tehillin mluví lid k svému Hospodinu.

Tím, že 5 knih žalmů bylo do kánonu zařazeno jako kniha jediná, má Bible 66 knih místo 70. Víme, že 66 není biblické číslo, má nepěkný význam, kdežto číslo 70 se vyskytuje nejméně 15krát v Písme.

Jaký závér si z uvedeného kdo vydoví, není rozhodující a na podstatě věci nic nezmění. Účelem této úvahy je poukázat čtenáři také na některé „lidské zásahy“ do Božího díla. Starozákonné skladatelé a převci žalmů s nadšením uctívají Hospodina, činili to s velkou vážností, úctou, ale také s něžnou důvěrou v Něho.

připr. ed u

- Je to neobyčejně těžké říci, když se nám něco podaří, že to učinil Bůh, a když se něco nepodaří, přičist to sobě.
 - Boží pomoc má často jiné roucho, než které očekáváme, a proto ji nepoznáme.
- W. J. O.

Nazrime na chvíľu do ďalšieho vedného oboru – meteorológie a potom do zdravotníctva.

Základnou skutočnosťou meteorológie je tzv. „kolobeh vody“, pod ktorým rozumieeme cestu vody, ktorá padne na zem či už vo forme vody alebo snehu. Potom tvorí potoky a rieky, ktorými sa dostáva do morí, odkiaľ novým vyparovovaním sa dostáva vo forme pára na oblohu, aby ju vietor zanesol znova nad zem, kde sa vyzráža a celý kolobeh sa opakuje. Hlavné prúdenie vetrov na zemeguli sa uskutočňujeobre definovanými a známymi okružnými cestami. Od nich sú značne závislé veľké oceánské prúdy.

Pred tisicročiami napsal kráľ Šalamún: „Ide k poludniu a obracia sa k polnoci; obracajú sa hned sem hned ta, tak ide ta vietor a na svojich okruhoch zase sa navracia vietor. Všetky rieky tečú do mora, a more nie je preplnené; na to miesto, z ktorého tečú rieky, ta sa zase navracajú, aby zase tiekli“ (Kaz 1:6-7). Možno, že sa nad tým ani nepodivíme, veda to hovorí múdry Šalamún! Nie je však vhodné opýtať sa, ako sa to mohlo stať, že on poznal tieto veci, keď druhí to objavili až o niekoľko tisíc rokov neskôr?

Premýšľajme tiež o slovách Elihu z knihy Job 36:27-29: „Lebo vyvodi kvapky vody, pršia ako dážď, podľa druhu jeho hmly, ktorými tečú i najvyššie oblaky a kropia na mnohých ľudí. Áno, či potom rozumie voľkoto rozpätiu oblakov, hrmotu jeho stanu?“ Toto je stručné zhrnutie hydrologického cyklu, ktorý predstavuje záračný fyzikálny proces vyparovania, kondenzácie a zrážok.

Je veľmi významné, že zdravotné a sanitárne zákony a pravidlá, ktoré vydal Mojžiš, ďaleko predstihujú svoju dobu. Ak sa chceme o tom presvedčiť stačí porovnať zvyky a povery starovekého Egypta a Babylonu napríklad s predpismi v knihách Mojžisových.

V 3. knihe, 11. kapitole nachádzame zoznam zvierat, rýb, vtákov a hmyzu, ktoré mohli Izraeliti považovať za čisté a schopné na jedenie. Kritériom na rozpoznávanie zvierat čistých od nečistých bolo prežívanie potravy a rozdelené kopyto. I dnes sa držíme toho istého pravidla s tou výnimkou, že jeme i mäso ošípaných, zajacov a králikov, ktoré židovský zákon zakazoval jest. Nám je však teraz už známe, že tieto posledne menované zvieratá môžu byť ľahko nakazené parazitmi a ich konzumácia je bezpečná len vtedy, ak boli čisto kŕmené a dobре uvarené. Vtáci a ryby, ktoré mohli Izraeliti jest sú tie isté, ktoré i dnes schvaľuje moderná medicína ako najbezpečnejšie a najlepšie. Jediným hmyzom, ktorý bolo dovolené jest, boli určité druhy kobyľiek, chrobákov a poľných koníkov, ktoré i dnes sú známe ako tie, ktoré sa živia čistou potravou a sú pre človeka nezávadné.

V 5. knihe 14:21 Mojžiš zakázal Izraelitom jest mäso akéhokoľvek zvieratá, ktoré zomrelo prirodzenou smrťou, napriek tomu, že žili v oblasti púste a ich stáda boli základným zdrojom ich potravy. Toto nariadenie sa stále ešte i dnes považuje za dobrú radu a podobné zákony platia dnes vo väčšine civilizovaných krajín.

Zásobovanie vodou a nariadenia o kanalizácii a nakladaní s odpadkami sú dnes predmetom veľkého záujmu bakteriológov. Nie je to dávno, čo bolo zistené, že v ochrane pred chorobami hrá veľkú úlohu práve otázka čistých a zdravotne nezávadných zásob vód. Mojžiš zakázal piť vodu z malých nádrží, alebo vodu stojatú a tiež vodu, ktorá bola infikovaná stykom so zvieratmi alebo potravou (Lv 11:29-36). V 5. knihe 23:12-14 nachádzame uvedené smernice o sanitácii zakopaním. Tiež zaujímavé sú predpisy o oddelovaní a nakladaní s takými chorobami, ako je napríklad malomocenstvo.

–Ip
pripr.

Nás zosnulý brat Ján Siracký mal ako pastier a učiteľ zvláštny vzťah k novomanželom. Veľmi rád im slúžil svojimi cennými skúsenosťami a radami, aby hneď od počiatku stavali svoj manželský a rodinný život na Bohu a Jeho slove. V nasledujúcom článku si pripomienime jeden z jeho preslovov na svadbe...

„A POZVANÝ BOL NA SVADBУ I JEŽIŠ.“

Kedže sme na svadbe, tak si prečítame niečo o svadbe z evanjelia Jána 2:1-11.

Tu je opisaná svadba v Káne Galilejskej. Pretože tam bola matka Ježišova, tak tí, čo vystrojili svadbu, museli byť pribuzní Pána Ježiša podľa tela. A pozvaný bol aj Ježiš. Neviem, moji milí, koho všetkého ste vy pozvali na túto vašu svadbu, ale dújam, že ste pozvali i Pána Ježiša. Čo by to bola za svadba u nás, veriacich ľudí, bez Pána Ježiša Krista! Svadba je začiatok manželstva — a ten sa nesmie urobiť bez Pána Ježiša.

Pre nás, ktorí si vážime Písma, je zaujímavé, že to bol prvý diel Pánov — rozmnovenie vína. Vino je v celom Svätom Písme symbolom radosť. Tu musel prieť Pán Ježiš, aby rozmnosiť radosť. Lebo keď boli v najlepšom, odrazu nebolo iost vína, a tak nebolo dosť radosť.

Ludia si na svadby volajú hudbu, pijú alkohol, aby mali radosť. My takú radosť nepotrebujeme, ani to nepovažujeme za radosť, to je skôr pochabosť. Chceme tú radosť, ktorú nám Boh pripravil skrze Pána Ježiša a ktorú nám zjavil a zjaviuje skrze svoje slovo a svojho Ducha a ktorú nám dáva plnú.

Mat Pána Ježiša na svadbe to je, moji drahí, jediný správny začiatok, ktorý má zárukú i pokračovanie i dokončenie dobré. Už od začiatku potrebujeme a budete potrebovať Jeho, aby vám dopĺňoval a rozmnovať radosť, lebo skôr alebo neskôr budeš mat v živote dojem, že vám chýba „vino“. Hádam by sme mali povedať, že vaše prvé svadobné pozvanie bolo adresované Jemu. To už nepozýva jeden, to už pozývajú dva, ktorí sa berú.

V Amerike jeden chudobný chlapec poslal list adresovaný do neba, aby mu Pán Boh poslal na Vianoce 10 dolárov. V Amerike je taká obyčaj, že všetky listy písané do neba pošlú na prezidentskú kanceláriu a odtiaľ každému prosebníkovi pošlú jeden dolár bez ohľadu na to, koľko žiadal. Keď aj nás chlapec dostal dolár, odosielal naspäť list: „Pane Bože, dákujem Ti, že si mi poslal dolár, ale druhý raz to neposielať cez Washington, lebo ti zlodej mi deväť dolárov vzal.“

Naši milí snúbenci nemuseli takto písat do neba a pozývať Pána Ježiša, ale pozvali Ho na svojich modlitbách s tou najúprimnejšou túžbou. A tak tu je Jeho prvé, najčastejšie miesto. On má byť Alfon a Omegou i vo vašom manželskom živote. Potom nebude nedostatok radosť a potešenia, Pán sa postará, aby vás tešil a napĺňal radosťou. Jemu na tom záleží, aby mal radosťne kresťanské manželstvá.

Máte všetky podmienky k tomu, aby ste boli šťastní a s radosťou slúžili svojmu Pánovi, jeden druhému, i svojmu okoliu. A keď nebude vína, obráťte sa na Pána a On aj tú vodu obráti na víno. To prirodzené a jednoduché obráti — premení na slávne a vzácné svoju mocou.

Teda hned od svadby Ho potrebujete. My sa rozvleme, a vy zostanete sami. Ale nie celkom sami — Pán Ježiš nepôjde po svadbe preč, neodlde domov, ako my odideme. Pán Ježiš zostáva s tými, ktorí Ho pozvali.

„LEBO STE EŠTE NIKDY NESLI TOU CESTOU.“

U Jozua si čítame, ako dával ľudu izraelskému úpravy na prechód cez Jordán, lebo ešte nikdy nešli tou cestou (Jz 3). Vy tiež ste na prahu cesty, ktorou ste ešte nešli. Mohli ste čítať o tej manželskej ceste rady, výstrahy, príklady v rôznej literatúre i v Písme, ale ste ňou nešli. Môžete mať o nej rôzne predstavy, ale ste hou predsa nešli. Aké je to dobré — mať v takej situácii spoľahlivého vodcu, spoločníka, ktorý ide s vami, viedie vás a poverie a ktorého môžete nasledovať. Hned ten prvý krok na tejto pre vás spoločnej ceste ste spravili s Ním. Vy budeťte mať na našej spoločnej ceste nové zážitky. Milióny pred vami išli tou cestou, ale vaše zážitky budú odlišné od ich zážitkov. Vykúpených veriacich ľudí to teší, že majú so sebou svojho Pána.

„JA A MÔJ DOM BUDEME SLÚŽIŤ HOSPODINOVÍ.“

Vy si dnes zakladáte svoj takzvaný dom, o ktorom tiež Jozua hovorí: „Ja a môj dom budeme slúžiť Hosподinovi.“ Doteraz ste mali tiež dom, ale teraz, keď opustil mladý muž svoj dom, svojho otca i matku a pripojil sa k manželke a keď jeho manželka podľa 45. žalmu opustila a zabúdla dom svojich rodičov a pripojila sa k svojmu manželovi, majú spoločný dom. O tomto dome už každý z vás môže a má povedať: „To je môj dom; ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi“. To je naša spoločná najvrúcejšia túžba — slúžiť Pánovi. A v tomto ohľade dvom sa pôjde lepšie ako jednému, ako to tiež čítame v Písme. O Marte čítame, že PRIJALA PÁNA JEŽIŠA DO SVOJHO DOMU. Vieme, čo z toho vzišlo, aký užitok, aké požehnanie, aká sláva. Aj vy do toho vašo domu najprv vpusťte jeho. V tom betánskom dome sa aj potom vyskytli problémy, nastali ľažkosti — Lazar zomrel — ale oni mávali Pána vo svojom dome. Pán sa ich ujal a priznal sa k nim. Oslávili sa pri nich a ukázal svoju moc a svoju slávu. Počiatkom toho bola tá skutočnosť, že Ho prijali do svojho domu. Tam, kde Pána Ježiša prijímanajú a kde Mu dávajú prvé miesto a klúče od dvier všetkých miestností, tam život nikdy nebude ľadny, bude vždy pestrý, radostný v tom duchovnom ohľade. Aj vy v tom vašom dome dajte prvé miesto Pánovi vo vedomí, že Pán je tu, ten vami prijatý Pán.

V 6. kapitole ev. Jána v 21. verši si čítame: „Nuž

CHCELI HO VZIAŤ NA LOĎ

a hned bola loď pri zemi, do ktorej išli.“ Plavili sa jazerom a bola búrka. Učenici sa plavili sami, ale potom uviedli Pána. Kráčal po vlnách a blížil sa k nim. Oni Ho ochotne vzali k sebe na loď. Aj vy ste dnes nastúpili na spoločnú loď. Ale vy neviete správne vieslovať a kormiťlovať. Potrebujete lodívoda, kapitána. Prečo by ste sami robili experimenty so svojou loďou — zoberete Ho k sebe hned, dajte Mu veslo a plnú moc nad svojou loďou. Keď Ho učenici vzali na loď, čo sa stalo? Loď čoskoro prišla do prístavu. S Ním sa plavili bez strachu a nebezpečenstva.

Koľko lodi manželského života aj dnes stroskotáva! Máme to dokazovať štatistikou? V ČSSR zostáva ročne 25 000 detí, ktoré majú rozvedených rodičov a zostali opostené! Veru, stroskotávajú loďky manželského života. A keby v šedenach a v starobe! Ale rozvádzajú sa ľudia mladi, taki, aki ste vy dnes, sotva boli 2–3 roky spolu. Majú spoločné deti, majú z čoho žiť — ale stroskotávajú. Keby mali za kapitána Pána Ježiša Krista, nemuseli by stroskotátať. Mohli by priplávať do prístavu, do ktorého im Pán Boh určil cieľ ich plavby. A preto dbajte, moji drahí, aby ste mali vždy na lodi svojho života Pána Ježiša, nech vás On spravuje a riadi.

-pripr. -tk

PÁN JEŽIŠ JDE STŘE- DEM DĚJIN- NÝCH CEST

Úvodní zamýšlení

V tomto seriálu článku hodláme uvažovať o tom, zda a jak Pán Ježiš jde stredem dějinných cest. V historii lidstva můžeme sledovat dějiny kultury, politiky, vědy a techniky, náboženství, umění atd., ale Pán Ježiš šel a půjde středem všech dějinných cest. Jeho cesta protíná všechny kruhovité cesty lidských dějin a tím je více méně ovlivňuje podle toho, jak se ovlivnit dají. O jaký druh vlivu tu jde, to vyplývá z obsahu, kterým je Kristova dějinná cesta naplněna. Tento obsah si můžeme rozčlenit na čtyři hlavní složky.

1. Pán Ježiš Kristus svým životem a vyšlovením svých životních zásad ukázal, jak má vypadat charakter opravdového člověka. Ve vztahu k lidem, zejména k drobným a prostým, uplatňoval hlavně laskavost s přívětivostí a pravdivostí s upřímností. Vzhledem k jeho rozumnosti, rozvážnosti, originálnosti, všeobsáhlosti, bratrskosti, nadějnosti, rytířskosti, obělosti, výtrvalosti, nadšenosti, radostnosti, trpělivosti, statečnosti, rozhořčenosťi vůči lžím a přetrvávkám všeho druhu, nesmlouvavosti vůči scestím, velkodusnosti, poctivosti, oddanosti své věci, zasvěcenosti svěřenému úkolu, neokázalosti, duchaplnosti, zdrženlivosti, nebojácnosti, apod., bychom jej mohli nazvat Synem lidskosti, což pravděpodobně odpovídá prorockému názvu „Syn člověka“ (Dn 7:13). Tímto názvem se Pán Ježiš označoval od samého počátku své veřejné činnosti (J 1:52).

Všechny tyto vlastnosti uplatňoval v době, kdy úroveň takového lidstva nebyla známa, kdy vztahy mezi lidmi byly na

ubohé mravní úrovni, a uplatňoval je ve všech daných situacích tak duchaplně, vhodně a přiměřeně, že by to nebyl mohl vymyslit či vybásnit žádný soudobý spisovatel, ať kněz či básník. Proto důvodně přijímáme evangelijní zprávy za dějinná svědectví. Jde o vzor lidskosti, který proběhl dějinami.

2. Pán Ježiš svým životem a svými výroky odhalil čili zjevil charakter Tvůrce vesmíru. Bohatství Kristova duchovně mravního života je tak úžasné veliké, že se v hluboce myslících lidech neodbytně zrozuje otázka, jak takové bohatství mohlo vůbec vzniknout. Nositel tohoto bohatství nám sám dává tyto odpovědi: „Všechn věcí se mi dostalo od mého Otce...“ (Mt 11:27). — Viz také J 12:49; 14:9–10. Když Pán Ježiš stál jako obžalovaný před Radou židovskou, řekl: „Od této chvíle budete vnímat, že Syn člověka zasedá na stolec po pravici Síly“ (rec.: „ek deixon té̄s Dynameós“), (Mt 26:64). Zde řecký text evangelia nepoužil při tlumočení řeckého pojmu Theos (=Bůh), nýbrž doslovně přeložil hebr. Boží jméno Ael (=Síla, Dynamis), jména, jež se v hebr. Bibli vyskytuje většinou v čísle množném, tj. AeLoHIM, ale ve významu čísla jednotného, takže v naší řeči by se toto jméno muselo doslovně přeložit výrazem Souhrnem Sil. Otec Pána Ježiše Krista zahrnuje v sobě tento živý souhrn sil čili schopností, jež se jasne odrazily či zrodily v historické osobnosti Pána Ježiše.

3. Pán Ježiš svou oběti vlastního života vykoupil množství lidí z jejich duchovně mravního otructví. Skrze vzkříšení stal se vítězným a nesmrtelným vládcem v království Ducha s možností být vsem věřicím na celém světě neustále přítomen. I dnes každý, kdo se chce dostat ven ze svého scestného (hříšného) života, kterým je udržován v duchovním otructví, může počítat s tím, že bude vyslyšen, když k Němu zavolá. Ano, jistě bude vyslyšen! A to je přece úžasná sláva Kristovy oběti a Kristova vzkříšení!

4. Pán Ježiš jde středem dějinných cest. A půjde tak dlouho, dokud nebude dorvášena tato epocha dějin lidstva. Kdy bude dorvášena, to ví jen Otec sám. Je však zapotřebí, abychom bliže poznali podstatu Kristovy přítomnosti v současných dějinách, protože on sám o tomto poznání hovoří a počítá s tím, že v tomto poznání budeme žít.

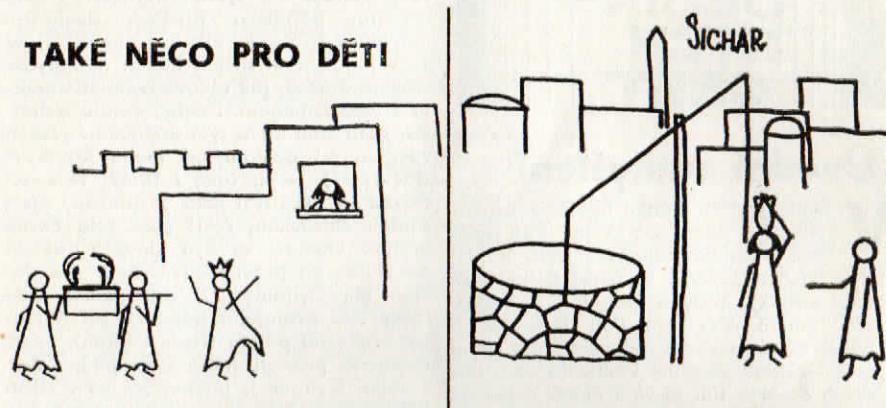
Pán Ježíš není již na tomto světě přítomen tělesně. Je tu však Duch svatý, který kdykoliv a kdekoliv zasahuje ve prospěch věřících i sborů věřících. A tento Duch pravdive tlumočí slova Kristova, učí věřící je plnit; přináší od Otce lásku, nezbytnou pro toto plnění. Kdo se dá vést tímto Duchem, může slova Pána Ježíše převádět do dnešní situ-

ace a říkat, že takto a takto i dnes praví Pán Ježíš.

Pán Ježíš jde takto středem dějinných cest nepřetržitě; proto i jeho lidé nemohou jinak, než mít nepřetržitý zájem o dějinné svědectví, z nichž je možno poznávat dějinnou cestu jejich Pána a Spasitele.

-jho-

TAKÉ NĚCO PRO DĚTI

Hádejte, co představují tyto dva obrázky a kde se o nich můžeme dovděct z Bible.

Problém času hraje u nás ještě větší roli než problém peněz, neboť se všichni domníváme, že máme příliš málo času. Není to jen problém jednotlivce, nýbrž celé naší kultury.

Není mnoho vět, které jsou ošemetnější a osudnější než rčení „čas jsou peníze“. Každý má za to, že se stane bohatým a šťastným, když nasadí ve své práci a v celém životě „pekelné tempo“, a zachází lakově s každou minutou.

Následky všeobecného shonu a chvatu pro rodinu jsou známé: Muž nemá čas pro ženu, otec nevidí své děti třeba několik dní, protože ještě spí, když jde do práce a už jsou zase v postýlce, když se vrací domů.

Někdy panuje i ve „volném čase“ takový shon, jako při práci. Moderní člověk se skoro boji nevyplněného času. Zaměstnává se prací na drobných pozemcích, stavbou chat či obytných domků, i večery jsou naplněny různou zájmovou činností popř. studiem pro zvýšování kvalifikace. A protože otec, matka a děti mají často různé zájmy, rozcházejí se i ve volném čase a setkávají se doma jen příležitostně.

Totéž platí samozřejmě i pro zaměstnanou ženu a je velmi politování hodné, že stále častěji se matky rodin domnívají, že jejich výdělečná činnost je nezbytná z „existenčních důvodů“. Ale i žena v domácnosti, která nemá jiné povolání, je často zachválena touto nemoci. Moderní život skýtá totik možnosti a člověk má tak vysoké požadavky, že i žena v domácnosti je přetížená, i když má práci usnadňující domácí přístroje. Možná však je proto navenek tak zaneprázdněna, protože vlastně už neumí mít skutečně v olný čas a tichou chvíli, ale musí se stále nějakým způsobem ohlušovat, kdyby tichá chvíle snad přece nastala.

Matčin nedostatek času má pro děti ještě mnohem osudovější následky, než nedostatek času otce. Když dítě zpazoruje, že matka nemá čas, že na jeho otázky odpovídá jen zběžně ve chvatu a nikdy mu nevěnuje ani jediný pikkden opravodové pohody, brzo se ho zmocní pocit opuštěnosti. Schová se do své ulity a začne si počítat velmi nezávisle, ba dokonce vzdurovitě a bezcitně, ač přitom vnitřně hyne touhou po mateřské něze. Toto své chování přenáší později i do manželství. Nezvolí-li si ke všemu ještě vhodného partnera, nenaře ani u něho pravé porozumění.

Tímto způsobem se stanou z lidí individualisté a ti pak rozbijejí rodinu. Tak ovlivňuje problém času, tj. jeho nedostatek, celou společnost. Není vhodnější půdy pro uvolňování společenské morálky než individualisté v uvolněných rodinách. Nespojencí a demagogové nacházejí nejochotnější přívržence v lidech, kteří nesnesou klidný, volný, tichý čas.

Ted si však položme zcela praktickou otázkou: Jak dokážeme mít čas? Zde je odpověď v několika větách, které mají všeobecnou platnost: „Mít čas pro manžela - manželku je důležitější než mít pro něho peníze“ (Oese)

Lidé jsou vždy důležitější než věci. Nikdy nesmíme zanedbávat člověka — tim méně člena rodiny jen proto, že chceme lépe vyřídit jakousi věcnou záležitost.

Bůh má pro každého z nás zcela určitý plán, který nám ukáže, jsme-li poslušní. Řecké slovo, převážně užívané v Novém zákoně pro slovo „čas“, zní καιρός a jeho přesný význam zní „rozhodující, Bohem stanovený okamžik“. Čas tedy není údobi, které máme ve větší nebo menší míře k dispozici, nýbrž je to řada Bohem daných okamžiků, které máme rozpoznat a využít jich. „Vykupujíce čas“ můžeme také přeložit: využívejte, používejte plně okamžiku, který vám Bůh dává.

Je mnoho dobrých, užitečných a příjemných věcí, které můžeme konat, ale Bůh chce v každém okamžiku jen jednu věc od nás. Ted záleží na tom, konat právě to, co Bůh od nás žádá v daném okamžiku a odložit vše ostatní, co bychom v téže době mohli také dělat.

Nikdo nemůže vykonávat plně Boží vůli a současně i svou vlastní. Činíme-li víc, než Bůh od nás žádá, staneme se nervóznimi, konáme-li méně než On chce, zmalosymníme.

Jen tehdys můžeme žít správně a vyrovnaně, když jsme z hloubi srdce přesvědčeni, že Bůh opravdu o nás pečeje, že naše potřeby zná lépe než my sami, a že poslal svého Syna, abychom plnost měli a hojně měli. Jen tehdys, nevycházíme-li z tohoto faktu a domníváme se, že se musíme starat sami o sebe, dostaneme se do honičky a nedostatku času.

„Bůh má pro nás čas“, řekl Karl Barth. A jako ozvěna píše Max Picard: „Člověk nemá čas, aby se nějakou věcí opravdu zabýval, protože nemiluje. Bůh poslal svého Syna do časnosti, protože miloval člověka“.

připr. D. Z.

Oběť chvály

Nemůžeme jen tak povrchně ztotožňovat „slova chvály“ s „oběti chvály“. Není přece napsáno: „Skrze Krista obětujme Bohu slova chvály...“; je napsáno: **oběť chvály**. Vyslovení řady slov, to ještě není oběť, zejména kdyby byla tato řada proti výslovnému příkazu Pána Ježíše (Mt 6:7) navíc mnohemluvně dlouhá! V souvislosti s touto chválou je řec o Ježíšově krvi (Zd 13:15). Jde tedy o chválu Božího vykoupení, zjednaného pro naši záchrana skrze Pána Ježíše Krista. Na oceňování tohoto vykoupení máme vždy znovu a znovu obětovat silu svého myšlení a citění, a ne jenom podle zvyku přinášet slova chvály. A **oběť** svého myšlení bychom měli přinášet i tehdy, kdyby lámání chleba bylo každého dne. Vždyť výzva zní: „Obětujme oběť chvály vždycky!“ Vždycky, to není jen každého dne, ale v každé volné chvíli, kdy naše mysl nemusí být upoutána na práci apod. – Dále je velmi pozoruhodné, že oběť chvály je ztotožněna nikoli se „slovou rtu“, nýbrž s „**ovocem rtu**“. A ovoce přece musí dozrávat. Dozrává sice mnohem rychleji než jiné ovoce, ale přesto není myslitelné používat pojmu ovoce jako něčeho, co vůbec nemusí zrát. Co to znamená? Nic jiného než to, že nemůžeme jen tak bez všeho vyslovovat svou chválu Bohu. Než ji vyslovíme, musí v nás **uzrát** myšlení, které pak můžeme přenášet přes svoje rty jako ovoce k chvále Božího vykoupení. Cím méně slov nám skutečně uzraje v myšlení, tím větší význam může mít takové ovoce. Mnohomluvnost v pronášení proseb, chval a díkůvzdání Bohu nesvědčí bezpodmínečně a vždy o sile a kráse tohoto ovoce. Je tomu většinou právě naopak. – A konečný účel oběti chvály je podle původního textu N. Z. to, co vyjadřuje řec, sloveso „**homologein**“, a ne „**doxazein**“ (=oslavit; toto slovesu v texu není) a „**homologein**“ je: přiznávat se, uznat, shodovat se, vyjádřit souhlas, zavázat se, spojit se. Ovocem svých rtů se máme k Božímu jménu přiznávat, vyjadřovat s ním souhlas, spojovat se s tímto jménem, zavázat se k něčemu vzhledem k Božímu jménu. Boží jméno JaHVeH vyjadřuje skutečnost, že Bůh je věčný tyž, jenž být má, a AeoHIM, že v něm je souhrn všech kosmických sil. Nesnižujme Boží jméno, nýbrž vždy a všude s tímto jménem vyjadřujme souhlas a spojujme se s ním se závazkem, že i my chceme být, jakými být máme, chceme být vykoupeni tak, jak máme být vykoupeni!

Pokrm ducha

neboli duchovní pokrm je něco jiného než pokrm rozumový, intelektuální. Pouhým věděním nebo poznáním svého ducha nenasytíme. Duch souvisí úzce s naším charakterem, tj. tím, čím se vyznačuje a zvýrazňuje naše povaha, také pokrmem pro povahu mohou být jenom činy, a nic jiného. „Poznání (=gnósis: 1Kor 13:8) v nic příde“. „Zůstává víra, naděje a láska“, a to v biblickém smyslu, totiž ne jako pojmy, nýbrž jako činy víry, činy lásky a činy naděje (Ef 2:8–10; 1K 13:4–7; 1J 3:16–18.3; 1Pt 3:15–17). Takto chápát víru, lásku a naději se apoštoli učili od Pána Ježíše Krista (J 14, 12.15.21; 5:29). Jestliže JEHO pokrmem bylo činit vůli Boží (J 4:34), nemůže náš duchovní pokrm záležet v ničem jiném než v činění vůle Pána Ježíše. A nikdo z nás, jsme-li opravdu věřící, nemůže říci, že nezná vůli svého Pána. Podle našich činů bude nás hodnotit a jenom činy půjdou s námi na věčnost (Mt 25:40; Zj 14:13 – „ta erga“). – Kdo zapomíná na svůj tělesný pokrm? Kolik je však mezi křesťany těch, kteří zapomínají na pokrm svého ducha?! Jsou tak vysíleni, tak slabí, tak podvýživěni duchovně, že od nich není vůbec možno žádat, aby něco učinili pro druhého. Žádejme někoho, kdo je nějakou nemocí upoután na lůžku, aby nám

v naší mimořádné časové tisni pomohl něco udělat, např. učinil za nás nějaký nákup. To přece od takových lidí nepožadujeme. Tak jsme si zvykli nepožadovat od tělesně sice zdravých, ale duchovně nemocných, aby nám nebo někomu jinému z věřících něco učinili, co by bylo učiněno jako samému Pánu Ježíši. Oni jenom vědí, že by bylo či ono měli učinit, ale jejich duch je tak slabý, že nedokáže použít svá duše k tomu, aby použila svého těla k vykonání toho či onoho činu. Bez oběti času to ovšem nepůjde.

Pán Ježíš nás učí dívat se na ptáky. Pohled'me tedy, jak hledají potravu! Hledají a najdou. Kdo hledá duchovní potravu, najde ji dosti snadno. Denně jsou tu případy, kdy je možno něco učinit pro druhého: umýt staré sestře okna, dopravit starému bratraru nějaký náklad do jeho bytu anebo ho někam rychle odvézt autem, přeložit něco z angličtiny, opravit německý dopis, napsat něco na stroji, pozvat někoho do shromáždění, vysetřit nějakou věc atd., atd. Stále jsme odkázání na pomoc druhých, protože se dostáváme do různých tisní: časových, finančních, zdravotních, do tisní bezradnosti, nemohoucnosti, neinformovanosti atd. Vedle biblických hodin by se měly zavést půlhodinky, v nichž by se přidělovaly práce a služby, které mají být vykonány pro někoho. Jestliže to neuděláme anebo nějak jinak záležitost duchovního pokrmu nevyřešíme, zajdeme duchovně nadobro. Hlava nám poroste věděním a poznáním do obrovských rozměrů, ale srdce nám bude chladnout a umírat. Svým biblickým slovníčkem nechťejme rozmožovat jenom vědění a poznání, které má také své místo a je potřebné, ale chtějme svým slovníčkem také povzbuzovat k biblicky zdůvodněným činům a službám. A právě proto, že sami nejsme schopni takových činů a služeb, ale potřebujeme k tomu pomocí Božího a Kristova Ducha, stává se pak tento Duch s našimi činy zádoucím pokrmem našeho ducha. Pak přestane konečně i ošklivé Ihaní, že nemáme čas na takový pokrm. Někdy jsme ovšem ve velké časové tisni, ale není to vždycky. Pomozme tedy někomu, kdo v takové tisni právě je. A když pak pomine jeho tiseň, pak zase on může nám nebo někomu jinému pomoci v podobné tisni. Jedním druhých břemena nesme a tak plňme Kristův zákon lásky! (Ga 5:6,13; 6:2).

H. J.

Dňa 23. XII. 1973 Pán povolal k sebe milého brata **PAVLA VIŠNOVCA** z Martina-Prieekopy vo veku 90 rokov. Pánu Ježíšovi sa odovzdal už v mladom veku, miloval Ho a zostal Mu verný až do konca života. Patril medzi prvých veriacich v tom kraji a po dielal sa službou Slovom medzi nimi. Mali sme ho radi pre jeho úprimnosť, tichosť a pokoru, čo sa aj prejavilo hojnou účastou na pohrebnom zhromaždení. My sme stratili, ale on získal.

-K.

V listopadu minulého roku odešla k svému Spasiteli **EMILIE KRAUSOVÁ** z Lomnice n. Pop. ve stáří 80 let. K Pánu se obrátila v roce 1934 a celý život sloužila každému, kdo její pomoc potřeboval. Vzpomínáme na její příkladné hlasité modlitby, které vysílala vždy na kolenou za všechny vykoupené k trůnu milosti.

-KL.

Oznámení administrace:

Jestli někdo z odběratelů našeho časopisu by jej mohl postrádat, případně si jej půjčovat, ať nám to oznámí na adresu administrace. Děkujeme!

Správné odpovědi na „otázky pro písmáky“ 6. čísla 1973:

- 1 - Joáb, 2 - Absolon, 3 - Melchisedech, 4 - Sára, 5 - Nabuchodonozor,
- 6 - Gedeon, 7 - Rut, 8 - Mikol, 9 - Aman, 10 - Nehemiáš, 11 - Eliáš, 12 - Eliezeus,
- 13 - Salomoun, 14 - Mojžíš, 15 - Aron, 16 - Jozef, 17 - Ahod, 18 - Balám.

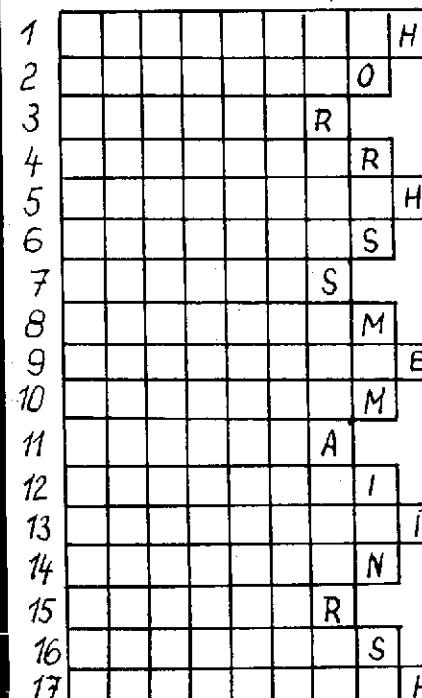
Odpovědi na biblické výrazy a doplňovačku, s uvedením citátů nám zašlete do 14 dnů po obdržení časopisu.

BIBLICKÉ VÝRAZY

Pokuste se zjistit správné významy uvedených slov:

1. **Ródé** je
 - ostrov ve Středozemním moři,
 - služebná v Jeruzalémě,
 - hlavní ammonitské město.
2. **Káb** je
 - město na severu Palestiny,
 - hebrejský název holubího trusu,
 - dutá míra.
3. Pod slovem **kli** chápeme:
 - slonovinu,
 - nerostnou smůlu,
 - doporučující list.
4. **Sceptrum** představuje:
 - psaci nářadí,
 - žezlo,
 - zbraň.
5. **Azazel** je:
 - syn Sarvie ,
 - kozel, vyhnáný na poušť,
 - damašský král.
6. Slovo **čechlik** znamená:
 - oděv,
 - rybářské náčiní,
 - zemědělský nástroj.
7. **Čtvrták** byl:
 - drobná mince,
 - místodržící,
 - vojenská hodnost.
8. **Efod** je:
 - dutá míra,
 - kněžské roucho,
 - modla.
9. **Fáran**:
 - rovina jižně do Bersaské k Sinai,
 - jeden z Davidových reků,
 - syn Judův.
10. **Háran**:
 - místo pobytu Abrahamova,
 - Lotův otec,
 - Tyrský král.

DOPLOVÁČKA

1. Výzva k chválení, již jsou nadepsány nebo podepsány některé žalmy.
2. Evangelium.
3. Třetí syn Aronův.
4. Druh jednohrbého velblouda, proslulého rychlostí a výtrvalostí (Iz 60).
5. Manžel Noeimi z Betléma.
6. Jeden z velkých prorök.
7. Příjmení jednoho ze dvacáti učedníků.
8. Epistolota apoštola Pavla.
9. Název národa izraelského, kterým ho označovali pohané (Gn 41).
10. Muž, k němuž byla na tři dny přinesena truhla Hospodinova, než byla přemístěna na Sion.
11. Dočasné bydliště proroka Eliáše u vdovy poblíže Sidonu.
12. Země v Malé Asii, známá z cest Pavlových (Sk 13).
13. Prominutí zaslouženého trestu nebo dluhu.
14. Místo mezi Galádem a Sidonem.
15. Devátý z dvacáti synů Jákobových, pátý syn Lie.
16. Jeden z vůdců lidu izraelského ze zajetí babilonského.
17. Gerarský král, jemuž Abraham představil Sáru jako svou sestru.